

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 4C/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819204323
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Chmelanová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2021:3819204323.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Ľubicou Chmelanovou v spore žalobcov: 1/ K. U., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, K., 2/ S. U., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, K. 3/ K. U. narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XXXX/X, G., všetkých zastúpených JUDr. Marekom Radačovským, advokátom so sídlom Žriedlová 3, Košice, proti žalovaným: 1/ A. T. I. M., so sídlom E. 18 - 20, A - 8010 A. N., V. republika, Identifikačné číslo: FN XXXXXm, zastúpenému K. Horovčák, advokátom so sídlom Hroncova 3, Košice 1, 2/ M. Y. KG, so sídlom E.Ľe XXX, XXXX K.-G., N., V. republika, F. číslo: FN 12456v, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1. a v 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 20.000 eur, žalobcovi v 2. rade sumu 20.000 eur a žalobcovi v 3. rade sumu 20.000 eur, všetkým do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého zo žalovaných.

II. Súd žalobu žalobcov v 1. v 2. a v 3. rade čo do zvyšku z a m i e t a.

III. Žalobcovia v 1., v 2. a v 3. rade majú proti žalovaným v 1. a v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznaného plnenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia žalobou podanou dňa 8.10.2019 žiadali rozhodnúť medzitimným rozsudkom, že nárok uplatňovaný žalobcami v 1., v 2. a v 3. rade voči žalovaným v 1. a v 2. rade je čo do právneho základu opodstatnený s tým, že o výške nároku vrátane náhrady trov konania sa rozhodne konečným rozsudkom po právoplatnosti medzitimného rozsudku a po právoplatnosti medzitimného rozsudku a vykonaní potrebného dokazovania na preukázanie intenzity závažnosti a rozsahu nemajetkovej ujmy vzniknutej žalobcom rozhodnúť konečným rozsudkom tak, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 100.000,- eur, žalobcovi v 2. rade sumu 100.000,- eur a žalobcovi v 3. rade sumu 100.000,- eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných v rozsahu jeho plnenia zaniká povinnosť plniť druhého žalovaného a nahradiť im trovy konania v celom rozsahu.

2. Žalobcovia v žalobe v súvislosti s právomocou súdu, rozhodným právom a miestnou príslušnosťou a s uplatneným nárokom, v ktorom je prítomný medzinárodný prvok (žalovaní v 1. a v 2. rade sú zahraničnými právnickými osobami), poukázali na to, že miestna príslušnosť ako aj samotná právomoc súdu na rozhodovanie o tejto žalobe je určená na Nariadením Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach („ďalej Nariadenie Brusel I“). Podľa kapitoly II, oddielu 2, Článku 7 ods. 2 Nariadenia Brusel I, osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku

skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok. Touto mimozmluvnou zodpovednosťou sú nároky pozostalých (žalobcov) poškodenej Y. U. voči poisťovateľovi (žalovaný) na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s dopravnou nehodou. Rozhodné právo (hmotné právo), ktoré sa na predmetný prípad uplatní, je určené na základe Dohovoru o práve použiteľnom na dopravné nehody (ktorého signatármi sú rovnako Česká republika, Slovenská republika a Rakúska republika), zverejnený v Zbierka zákonov na základe Vyhlášky ministra zahraničných vecí č. 130/1976 Zb. o Dohovore o práve použiteľnom na dopravné nehody (ďalej aj „Haagsky dohovor“). Podľa Článku 3 Haagskeho dohovoru rozhodným právom sú vnútorné predpisy štátu, na území ktorého došlo k nehode. Haagsky dohovor v Článku 1 ustanovuje: „Tento Dohovor určuje právo rozhodné pre občianskoprávnu mimozmluvnú zodpovednosť za dopravné nehody bez ohľadu na spôsob konania pri jej uplatnení.“ Článok 4 Haagskeho dohovoru upravuje výnimky z Článku 3 tohto dohovoru, a to v 3 prípadoch: podľa písmena a) ak sa na nehode zúčastňuje iba jedno vozidlo, písmena b) ak sa na nehode zúčastňujú aspoň dve vozidlá registrované v tom istom štáte, písmena c) ak sa na nehode zúčastňuje osoba (osoby) mimo vozidla (vozidiel. Pri autonehode ale boli zúčastnené vozidlá registrované v dvoch rôznych členských štátoch, a to v Rakúsku (motorové vozidlo Opel Vivaro) a v Českej republike (kamión MAN TGA), pričom posádka vozidla Opel Vivaro boli občanmi Slovenskej republiky. Keďže na dopravnú nehodu, pri ktorej prišla o život poškodená Y. U., sa neuplatní ani jedna spomínaná výnimka, uplatní sa všeobecné pravidlo - Článok 3 Haagskeho dohovoru a použije sa pravidlo Lex loci damni, teda právo miesta nehody, ktorým je Slovenská republika (nehoda sa stala v okrese Prievidza). Preto sa použijú právne predpisy štátu, na území ktorého došlo k autonehode, v tomto prípade najmä Občiansky zákonník (predpis upravujúci náhradu nemajetkovej ujmy) a Zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. Žalobcovia v žalobe odôvodnili pasívnu a aktívnu vecnú legitímáciu takto: pasívne vecne legitimovaným v tomto spore v zmysle Zákona o PZP, Občianskeho zákonníka a Haagskeho dohovoru je poisťovateľ motorového vozidla Opel Vivaro (teda žalovaný v 1.rade) ako aj prevádzkovateľ tohto vozidla (žalovaný v 2.rade), voči ktorým majú žalobcovia ako poškodení priamy nárok. Skutočnosť, že žalovaný v 1. rade je poisťovateľom motorového vozidla Opel Vivaro, vyplýva z výsledkov trestného konania, v ktorom žalovaný v 2. rade vyhlásil, že je vlastníkom a držiteľom tohto motorového vozidla a z Medzinárodnej automobilovej poisťovacej karty pre motorové vozidlo Opel Vivaro, z ktorej vyplýva, že poisteným vo vzťahu k tomuto vozidlu je žalovaný v 1. rade a poisťovateľom je žalovaný v 1. rade. V tomto motorovom vozidle prišla o život poškodená Y. U. spolu s posádkou. Aktívne vecne legitimovanými sú žalobcovia a to z titulu postmortálnej ochrany osobnosti ako pozostalí po poškodenej Y. U.. Žalobcom smrťou Y. U. došlo k pretrhnutiu rodinných a citových väzieb a k radikálnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov. Žalobca v 1. rade prvom rade uzatvoril manželstvo s poškodenou Y. U. v roku 1985. Ich manželstvo bolo pekné a harmonické, z ktorého pochádzajú dve deti - žalobcovia v 2. a v 3. rade, ktorých vychovali spoločne.

4. Žalobcovia v žalobe opísali rozhodujúce skutočnosti a skutkový stav takto: dňa 14.10.2017 o 3:42 hod. na hlavnej ceste č. I/9 v 160 km v smere od Novák na Horné Vestenice, v k. ú. obce J., okres K., došlo k zrážke motorového vozidla zn. Opel I., D.: DL 899DP, ktoré šoféroval S. G., nar. XX.XX.XXXX a kamióna zn. MAT Y., D.: XMX XXX, ktorý šoféroval V. E., nar. XX.XX.XXXX. Autonehoda bola predmetom vyšetrovania v trestnej veci vedenej Okresným riaditeľstvom PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017. Dôsledkom autonehody bolo usmrtenie posádky vozidla Opel Vivaro, a to Z. K., Z. S., X. A., Y. U., H. N., M. K., M. Y. ako aj vodiča tohto motorového vozidla S. G.. Vlastníkom a poisteným (prevádzkovateľom) motorového vozidla je žalovaný v 2. rade, ktorého poisťovateľom je žalovaný v 1.rade. Pri tejto autonehode prišla o život Y. U., nar. dňa XX.XX.XXXX, ktorá bola matkou žalobcov v 2. a 3. rade a manželkou žalobcu v 1. rade. Vyšetrovanie autonehody bolo ukončené na základe Uznesenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Prievidzi, odbor kriminálnej polície zo dňa 19.07.2018, ČVS: ORP - 901/1 - VYS - PD - 2017, ktorým bolo trestné konanie zastavené z dôvodu, že trestné stíhanie je neprípustné, nakoľko vodič motorového vozidla Opel Vivaro S. G. pri tejto autonehode taktiež zomrel. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že vodič motorového vozidla Opel Vivaro S. G. sa dopustil prečinu všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1, 4 Trestného zákona, a to tým, že ako vodič vozidla prešiel svojím vozidlom do protismernej časti vozovky, kde narazil do protiidúceho kamióna MAN TGA, a preto v príčinnej súvislosti s týmto konaním spôsobil smrť sebe a 6 pasažierom. Výsledky vyšetrovania boli podporené výsledkami zo znaleckého dokazovania znalcov Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Univerzity Komenského a Jesseniovej lekárskej fakulty MUDr. Soni Fabianovej, MUDr. Andreja Hajtmanna, Phd., ktoré potvrdilo, že pasažieri vrátane poškodenej zomreli na rozsiahle

zranenia, ktoré im vznikli v priamej a príčinnej časovej súvislosti s dopravnou nehodou. Zároveň sa na základe DNA testov potvrdilo, že vodičom v čase autonehody bol vodič S. G.. Na základe znaleckého dokazovania znalca z odboru Doprava cestná, F. I. I. bolo zistené, že príčinou nehody bol nesprávny spôsob jazdy vodiča motorového vozidla Opel Vivaro S. G.. Dokazovaním bolo zistené, že vodič S. G. tesne pred nehodou prešiel svojím vozidlom do protismernej časti vozovky, vôbec nebrzdil a vytvoril náhlu prekážku vodičovi kamióna MAN TGA, čím zapríčinil autonehodu. Navyše bolo v trestnom konaní zistené, že tesne pred nehodou a počas šoférovania používal mobilný telefón. Z vyššie uvedeného skutkového stavu je zrejmé, že vinníkom autonehody je vodič motorového vozidla Opel Vivaro, nebohý L. G., ktorý svojím konaním spôsobil smrť posádke tohto motorového vozidla, a teda aj poškodenej. Ako príčina smrti poškodenej Y. U. bola v znaleckom posudku č. 123/2017 stanovená autonehoda, pri ktorej utrpela devastačné poranenia nezlučiteľné so životom. Na základe týchto skutočností je zrejmé, že príčinná súvislosť medzi autonehodou (ako protiprávnym konaním nebohéhoXX G.) a smrťou Y. U. je daná.

5. Žalobcovia nimi uplatnený nárok odvodili z ustanovení §§ 11, 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a z § 15 ods. 1 zákona o PZP a s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 24.10.2013, sp. zn. C - 22/12 vo veci Haasová c/a Petřík, v ktorom bol vyslovený právny názor: „povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej“; na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.10.2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016 v ktorom ústavný súd konštatoval, že pri výklade významu slova „škoda“ je potrebné skúmať nie len úmysel slovenského zákonodarcu, ale dôležitým je aj skúmanie úmyslu únievého zákonodarcu. Ústavný súd zdôraznil povinnosť súdov uplatňovať v rozhodovacej praxi eurokonformný výklad zákonov. Ústavný súd sa stotožnil so súdmi nižšej inštancie, ktoré uplatnili extenzívny výklad pojmu „škoda“ tak, že do tohto pojmu subsumovali aj nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv pri dopravnej nehode; na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.07.2017, sp. zn. 6MCdo 1/2016 (R 61/2018), v ktorom najvyšší súd judikoval, že „škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná.“

6. Žalobcovia v žalobe poukázali na podmienky vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka, ktorými sú i) neoprávnený zásah do chráneného všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť či len ohroziť osobnosť fyzickej osoby a ii) ujma na osobnosti fyzickej osoby.

7. Podľa žalobcov neoprávneným zásahom do osobnostného práva je aj spôsobenie smrti, kde prichádza do úvahy možnosť primeraného zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže následky tohto zásahu nie je možné úplne odstrániť len morálnou satisfakciou a zároveň žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na osobnostiach žalobcov. To vyplýva i z okolností prípadu a vysokej intenzity nepriaznivého následku konania vodiča Opelu Vivaro. Spôsobenie úmrtia člena rodiny je neoprávneným zásahom do súkromia členov rodiny a predstavuje absolútne a nenávratné pretrhnutie sociálnych, morálnych, citových a kultúrnych väzieb vytvorených v rámci ich súkromného a rodinného života. Porušením práva na život poškodenej Y. U., došlo k nedovolenému zásahu do práva na súkromie žalobcov, a to dvoch synov poškodenej a milujúceho manžela, keďže tento zásah úplne bráni žalobcom naplno napĺňať ich citové potreby. Smrťou poškodenej ako jedného z členov rodinného vzťahu žalobcovia utrpeli citovú ujmu jednak vo forme šoku, keďže k úmrtiu došlo náhle a devastačnou dopravnou nehodou, smútku zo straty blízkej osoby, keďže deti K. a S. už nikdy nebudú môcť tráviť voľné chvíle so svojou mamou, či manželkou, ktorý považoval poškodenú za človeka, s ktorým chce stráviť celý život. V neposlednom rade poškodená zároveň prispievala na chod spoločnej domácnosti, pričom žalobca v 1.rade je ukrátený na príjme od poškodenej Y. U.. Poškodená sa príkladne starala o svoju rodinu a tvrdo pracovala, aby vytvorila rodine vhodné prostredie pre spoločný život. Poškodená bola pre svojho manžela a deti veľkou oporou a to aj v čase, keď si už tieto zakladajú vlastné rodiny. Tragická smrť zasiahla celú rodinu a nečakane vytrhla z rodinného kruhu milovanú manželku a matku a to vzhľadom na náhlosť a násilný charakter autonehody. Ostalo po nej prázdne miesto nie len v spoločnom obydľí, ale hlavne v srdciach detí a manžela. Celej rodine bude preto chýbať jej láska,

starostlivosť a porozumenie. V dôsledku smrti poškodenej žalobcovia prežívali nielen pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku z nečakanej smrti, ale žalobca v 1. rade stratil i možnosť viesť so svojou manželkou a žalobcovia v 2.a 3. rade so svojou matkou súkromný život a sú odo dňa smrti ich matky a manželky ochudobnení o sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov, o stratu lásky a radosti s ním prežívaných. Túto veľkú stratu prekonávajú žalobcovia iba s výraznými a pretrvávajúcimi ťažkosťami. Medzi žalobcami a nebohrou existovali silné sociálne, morálne, kultúrne a citové väzby, ktoré sa vytvárali počas dlhého obdobia spolužitia v rodinnom prostredí. Žalobcovia tvorili s poškodenou plne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami.

8. Podľa žalobcov v danom prípade je dané protiprávne konanie tým, že vinníkom dopravnej nehody, resp. páchatelom, ktorý naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu všeobecného ohrozenia, je vodič motorového vozidla Opel Vivaro S. G. i príčinná súvislosť, keď v trestnom konaní s odkazom na znalecké dokazovanie bolo jednoznačne preukázané, že medzi smrťou poškodenej Y. U. a dopravnou nehodou je príčinná súvislosť. Ak by nedošlo k dopravnej nehode, poškodená Y. U. by bola naďalej nažive. Preto s ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je daná mierou intenzity zásahu a časom trvania nepriaznivého následku, domáhajú sa žalobcovia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, hoci ani táto hmotná satisfakcia, ktorá je zároveň prejavom slušnosti a spravodlivosti, nemôže úplne odčiniť dopad tragickej udalosti, ktorá bolo dôsledkom protiprávneho konania vodiča a ktorá zanechá v živote žalobcov trvalé následky, ktoré nie je možné úplne odstrániť ani náhradou vzniknutej ujmy v peniazoch. Poškodená zomrela v dôsledku protiprávneho konania XXX/X-VYS-PD-XXXX vodiča motorového vozidla Opel Vivaro, ktorý porušil povinnosti a zákazy stanovené právnymi predpismi. Povinnosť žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade plniť žalobcom je daná v zmysle § 13 a § 823 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 2 a § 15 Zákona o PZP. Žalobcovia na svoje tvrdenia predložili Medzinárodnú automobilovú poisťovaciu kartu, svedeckú výpoveď poškodeného, sobášny list, rodné listy žalobcov v 2. a 3. rade, uznesenie OR PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície, ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 a navrhli vykonať dôkaz vyšetrovacím spisom sp.zn. ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 a vylúčiť žalobcov.

9. Žalovaný v 1. rade vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 4.3.2020 uviedol, že je toho názoru, že podaná žaloba žalobcov je v celom rozsahu nedôvodná a neopodstatnená a že žalobcami uplatnené nároky okrem iného nie sú kryté zákonným poistením (povinným zmluvným poistením), preto žalobu navrhuje v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný v 1. rade nenamieta, že vyšetrovateľ OR PZ v Prievidzi uznesením zo dňa 19.7.2018, ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017, zastavil trestné stíhanie. pretože trestné stíhanie bolo neprípustné. Žalovaný v 1. rade nesúhlasí s názorom žalobcov, že otázka posúdenia vecnej pasívnej legitímácie poisťovateľa v súdnych sporoch o priznanie nemajetkovej ujmy je už v rámci slovenskej judikatúry vyriešená. Žalovaný v 1. rade poukázal na § 823 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá. ak o osobitné predpisy neustanovujú inak, ďalej na aktuálne platné ustanovenie § 4, odseky 2, 3 a 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou, na § 15, odsek I tohto zákona, v zmysle ktorého náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi 20) a je povinný tento nárok preukázať. Podľa názoru žalovaného v 1. rade v danom prípade nie je daná pasívna vecná legitímácia na jeho strane. Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol, že z jednotlivých ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že poisťovňa (v tomto prípade žalovaný v prvom rade) je povinná uhradiť poškodenému škodu, nie akúkoľvek ujmu vrátane nemajetkovej ujmy, ktorá bola spôsobená tým, že bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcov a že v zmysle aktuálne platných právnych predpisov v SR nie je nemajetková ujma predmetom poistného krytia. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-22/12, z vyjadrenia Súdneho dvora EÚ, že povinné zmluvné poistenie má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škody upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej, podľa žalovaného v 1. rade nie je možné vyvodiť, že by náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode spadala do rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia v zmysle aktuálne platného a účinného slovenského práva. Zákon o povinnom zmluvnom poistení platný v Slovenskej republike (zákon č. 381/2001 Z.z.) totiž žiadnu takúto položku v rámci nárokov, ktoré poisťovateľ poškodenému poskytuje, nemá a neuvádza. Smernica, na rozdiel od nariadení a rozhodnutí, je adresovaná výlučne členským štátom Európskej únie. Nezaväzuje a nezakladá priamo práva a povinnosti fyzickým a právnickým osobám a vyžaduje si transpozíciu do vnútroštátneho práva formou právneho aktu členského

štátu. Priama aplikovateľnosť smernice EÚ v zásade nie je možná. Žiadna z prijatých noviel zákona č. 381/2001 Z.z. od vyhlásenia rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (Marshall 152/84 z 26.2.1986, Faccini Dori C-91/92 zo 14.7. 1994, Becker, Pupino C-1 05/13, Ardaco C-168/95) sa nedotkla znenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z.. Aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016 vyplýva, že aj v súčasnej dobe existujú a trvajú minimálne dva rôzne právne názory na posúdenie možnosti a zákonnosti extenzívneho výkladu pojmu „škoda“ v zákone o povinnom zmluvnom poistení. Žalovaný v 1. rade sa k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,- eur pre každého zo žalobcov vyjadril tak, že nesúhlasí s požadovanou výškou uplatnených náhrad nemajetkovej ujmy s poukazom na to, že doposiaľ sú k dispozícii len písomné vyjadrenia žalobcov v podanej žalobe, čo nie je postačujúce. Žalovaný v 1. rade navrhol vykonať dôkaz spisom OR PZ v Prievidzi sp.zn. ORP-901/1-VYS-PD-2017.

10. Žalobcovia v písomnom vyjadrení zo dňa 18.3.2020 k písomnému vyjadreniu žalovaného v 1. rade (v replike) k námietke žalovaného v 1. rade k nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného v 1. rade uviedli, že otázka pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným v prvom rade je právnou otázkou. Žalovaný v prvom rade na podporu svojho tvrdenia ohľadom nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie neuvádza jediný argument, ktorý by bol pred súdom použiteľný. Všetky tvrdenia žalovaného v 1. rade boli aktuálnou judikatúrou vyriešené a vyvrátené. Poukázali na to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.3.2016, na ktoré žalovaný v 1. rade poukázal, bolo zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.12.2018, sp.zn. II. ÚS 695/2017, ktorý (ústavný súd) možno považovať za jednu z najvyšších súdnych autorít. Aj s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.12.2018, sp.zn. II. ÚS 695/2017 a vyjadrenie predsedníčky NS SR vyjadrujúcu sa na výzvu ÚS SR v danej veci, že „v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k odklonu od tohto názoru v tom zmysle, že pojem škoda vykazuje aj nemateriálne znaky a aj nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka možno zahrnúť pod škodu na zdraví. Najvyšší súd v rozsudku sp.zn. 6 M Cdo 1/2016 z 31.7.2017 uviedol, že pri výklade pojmu škoda pre účely zákona číslo 381/2001 Z.z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. K zhodným záverom došiel najvyšší súd aj v ďalších rozhodnutiach a to, v uznesení sp.zn. 6 Cdo 143/2017 z 27.02.2018 a v uznesení sp.zn. 6 Cdo 2016/2017 z 27.02.2018, kde súčasne vyslovil, že rozhodnutia ESD C - 22/12 vo veci Haasová a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 474/2016 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 1/2016 predstavujú ustálenú prax v riešení otázky pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla“, žalobcovia uzavreli, že vyjadrenie predsedníčky NS SR, ktoré je obsiahnuté v odôvodnení Nálezu II. ÚS 695/2017, je popretím celej argumentácie žalovaného v 1. rade a že vzhľadom na existujúcu ustálenú prax v riešení otázky pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy, je žalovaným v 1. rade vymedzená judikatúra neaktuálna, nesprávna a prekonaná. Podľa žalobcov ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít navyše jednoznačne zhodne prezentuje právny záver o tom, že aj nemajetkovú ujmu podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka možno zahrnúť pod škodu na zdraví. Ústavný súd v Náleze II. ÚS 695/2017 analyzuje rozhodnutie Súdneho dvora Európskej Únie vo veci Haasová, pričom ÚS SR výslovne uviedol, že pri posudzovaní otázky, či náhrada nemajetkovej ujmy spadá do systému povinného zmluvného poistenia, výslovne uviedol, že odpoveď na dotknutú otázku je potrebné vykladať extenzívne a pri hľadaní odpovede na uvedenú otázku je potrebné zaoberať sa aj anglickou a nemeckou jazykovou verziou uvedeného rozsudku, ktoré jednoznačne potvrdzujú tú skutočnosť, že v pojme škoda je zahrnutý aj nárok poškodených na náhradu nemajetkovej ujmy. Napokon žalobcovia poukázali na to, že rozsudok NS SR zo dňa 31.07.2017 sp.zn. 6 M Cdo 1/2016 bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 8/2018, a to na strane 12 až 18 s právnou vetou: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná.“

11. Splnomocnený zástupca žalobcov doplnil, že žalobcovia sa domáhajú žalobou nemajetkovej ujmy ako dôsledku smrti pani Y. U., ktorá bola manželkou žalobcu v 1. rade a matkou žalobcov v 2. a 3.

rade. Táto nemajetková ujma vznikla ako dôsledok dopravnej nehody, ktorej skutkový opis je uvedený v žalobe a vyplýva aj z uvedeného trestného spisu. Po právnej stránke žalobcovia odôvodňujú svoj nárok od ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, § 13 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 a ods. 2 a ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.. Žalobcom nebola doteraz poskytnutá akákoľvek satisfakcia, či už zo strany vinníka nehody alebo žalovaných v 1. a 2. rade. Vzhľadom na skutočnosť že domnelý vinník dopravnej nehody pri tejto nehode zomrel, žalobcovia ako poškodení neobdržali ani satisfakciu v podobe odsudzujúceho trestného rozsudku.

12. Splnomocnený zástupca žalovaného v 1. rade doplnil, že žalobcovia doposiaľ neuviedli a neodôvodnili, na základe akých skutočností a myšlienkových postupov si uplatňujú a odôvodňujú nimi uplatnené nároky vo výške špecifikovanej v žalobnom petite. Daný typ uplatneného nároku je potrebné posudzovať v každom jednom prípade prísne individuálne s prihliadnutím na konkrétne okolnosti dopravnej nehody, ako aj s prihliadnutím na individuálne pomery, sociálne a majetkové, jednotlivých žalobcov. Žalovaný v 1. rade považuje uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy ako zjavne nadsadenú v porovnaní s náhradami, ktoré bývajú priznávané v obdobných prípadoch. Primárne sa psychická ujma spôsobená v dôsledku ťažkého ublíženia či smrti posudzuje z pohľadu obvykle priemerného človeka a prípadné zvýšenie alebo zníženie náhrady závisia od preukázaných prípadných konkrétnych špecifických okolností. Intenzita zásahu je však daná aj povahou väzieb pozostalých a zomrelého, ktorých charakter je potrebné preukázať. Žalobcami uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy spolu vo výške 300.000 eur takmer až stonásobne prevyšuje priemernú mzdu a je z hľadiska priemerného pôvodcu zásahu reálne nesplateľná, nemožno ju tak považovať za primerané finančné zadostučinenie, pričom poukázal na režim odškodňovania podľa zákona č. 274/2017 Z.z o obetiach trestných činov, podľa ktorého sa odškodnenie poskytuje pri úmyselných násilných trestných činov, ktoré sú zjavne svojou povahou aj spôsobenými následkami ďaleko závažnejšie ako nedbanlivostné konanie. V zmysle § 12 ods. 2 tohto zákona sa odškodneným poskytuje vo výške 50 násobku minimálnej mzdy a ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa suma medzi nich rovným dielom. Dodal, že žalovaný v 1. rade nenamieta existenciu poisťného vzťahu vo vzťahu k predmetnému vozidlu, ktorým bola spôsobená škoda a teda pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného v 1 rade.

13. Žalovaný v 2. rade sa k žalobe nevyjadril, v spore zostal pasívny. Ani na jedno pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, sa nedostavil, hoci mal doručenie vykázané. Z neúčasti na pojednávaní sa neospravedlnil a nepožiadaval o odročenie pojednávania. Súd pojednával v jeho neprítomnosti.

14. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcov v 1. až v 3. rade, listinami - sobášnym listom, rodnými listami žalobcov v 2. a v 3. rade, fotografiami Y. s rodinou, obsahom spisu Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície č. ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017, Medzinárodnou automobilovou poisťovacou kartou, na základe čoho zistil tento skutkový stav:

15. Zo sobášneho listu vyplýva, že žalobca v 1. rade Y. (narodený U.) uzatvoril s Y. P., nar. XX.X.XXXX manželstvo dňa XX.X.XXXX. Y. P. ako nevesta prijala priezvisko „U.“. Z rodných listov žalobcov v 2. a v 3. rade vyplýva, že rodičmi žalobcov v 2. a v 3. rade sú otec PK. nar. XXXX, a matka Y. U., nar. XX.X.XXXX.

XX. Na fotografiách predložených žalobcami sú podľa udania žalobcov nebohá Y. s manželom - žalobcom v 1. rade na výlete v Prahe v júni 2016, Y. XXXX, o synom - žalobcom v 2. rade v Prahe v roku 2016, Y. U. s manželom pri sobášnom akte v júni 1985, K. so synmi - žalobcami v 2. a v 3. rade na Dukle v roku 1994, Y. U. s manželom - žalobcom v 1. rade v Egypte v roku 2011 a v roku 2013, tiež v Chorvátsku v roku 2009, Y. U. s osobami z práce v Rakúsku v roku 2016, Y. U. v Osvienčime v roku 2013, XXXX. s manželom - žalobcom v 1. rade, tiež s manželkou žalobcu v 3. rade, tiež so žalobcom v 3. rade a jeho manželkou v Bratislave v roku 2016, Y. U. s manželom - žalobcom v 1. rade a synom - žalobcom v 2. rade, tiež s priateľkou žalobcu v 2. rade na promócií v Prešove v roku 2015. Podľa žalobcov tieto fotografie žalobcov s nebohou Y. U. preukazujú úzke rodinné a citové väzby ako aj blízkosť rodinných vzťahov medzi žalobcami a nebohou Y. U., ktoré existovali pred dopravnou nehodou zo dňa 14.10.2017 a ktoré boli touto udalosťou nenávratne ukončené a pretrhnuté.

17. Z obsahu spisu Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície č. ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 bolo zistené:

Uznesením zo dňa 14.10.2017 bolo vyšetrovateľom PZ Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície začaté trestné stíhanie vo veci zločinu všeobecné ohrozenie, ktorého sa dopustil

páchatel tým, že dňa 14. 10. 2017 približne o 03.42 hod. na hlavnej ceste č. I/9 v 160 km v smere od Novák na K.I., v k.ú. obce J., okres Prievidza, z doposiaľ nezistených príčin spôsobil približne na stredovej prerušovanej čiare zrážku motorového vozidla Opel Vivaro, EVČ: DL XXX DP (V. republika), ktoré šoféroval I. G., nar. 18.02.1963 a kamiónu MAN TGA, EVČ: 5M6 3258 (Česká republika), ktorý šoféroval V. E., nar. XX. 06. 1982, čím spôsobil doposiaľ nezistené zranenia a narušenie obvyklého spôsobu života vodičovi kamiónu MAN TGA V. E. a pasažierke vozidla Opel Vivaro v zatiaľ nezistenej dĺžke a čím spôsobil posádke vozidla Opel Vivaro L., nar. XX.XX.XXXX, Z. K., nar. XX. XX. XXXX, Z. S., nar. XX. XI. XXXX, X. A., nar. XX. XX. XXXX, Y. U., nar. XX.XX. XXXX, H. N., nar. XX. XX. XXXX a M. K., nar. XX. XX. XXXX rozsiahle zranenia, v dôsledku ktorých na mieste nehody zomreli. V danej veci bol ako svedok vypočutý žalobca v 1. rade. Z jeho výpovede vyplýva, že nebol pri predmetnej dopravnej nehode. O smrti manželky pri dopravnej nehode sa dozvedel až dodatočne. Posledný kontakt s manželkou mal asi v utorok alebo v stredu. V ďalšom žalobca v 1. rade odpovedal na otázky vyšetrovateľa týkajúce sa toho, či jeho manželka nosila šperky a aké a či ich vie opoznať, čo mohla mať manželka v čase DN oblečené a obuté, či mala manželka materské znamienka, prípadne tetovania, jazvy, akú mala manželka výšku a váhu, aké osobné veci mala manželka v čase DN so sebou (kabelka, kufor, mobilný telefón apod.) a či vie opoznať tieto veci vecí podľa fotografií, čo svedok aj vykonal. Žalobca v 1. rade mal tiež označiť jedného zo synov na zaistenie porovnávacieho materiálu za účelom identifikácie alebo jej pre účely trestného konania. V danej veci bol vykonaný (okrem iného) aj výsluch V. E. a S. P. ako svedkov. Svedok S. P. okrem iného uviedol, že išiel pomáhať k mikrobusu. Otvorili zdané dvere na mikrobuse, bola tam porozhadzovaná batožina, vyhádzali ju, nepodarili sa im dostať k pasažierom. Všimol si možno troch - štyroch ľudí, ktorí nejavili žiadne známky života. Nevie opísať ako boli ľudia v tom aute, bolo to hrozné. Vo veci boli vypočutí aj XX. nar. S. ako poškodený a Q., nar. XX.X.XXXX ako svedok. Obaja potvrdili, že majiteľom a držiteľom auta Opel Vivaro EČV: DL-XXXDP bola firma Autohaus Tschiltsch, so sídlom Pölfing/Brunn, o čom má svedčiť technický preukaz tohto motorového vozidla. Vo vyšetrovacom spise je Osvedčenie o evidencii v Rakúskej republike, z ktorého vyplýva, že nájomcom osobného motorového vozidla OPEL Vivaro EVČ DL-XXXDP s dátumom prvej registrácie je M. Z. Y. KG, IČO FN 12456v, so sídlom Pölfing-Brunn, t.j. žalovaný v 2. rade. Vo vyšetrovacom spise je tiež obsiahnutá Medzinárodná automobilová poisťovacia karta.

18. Z Medzinárodnej automobilovej poisťovacej karty vyplýva, že bola vydaná pre vozidlo OPEL Vivaro EČV: DL-XXXDP vo vzťahu k číslu zelenej karty a k číslu poisťovacej zmluvy A3,641.961/22; 91,006.341 poisťovateľom GRAZER WECHSELSEITIGE Versicherung Aktiengesellschaft, so sídlom Graz, t.j. žalovaný v 1. rade.

19. Uznesením vo veci ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície zo dňa 19.07.2018 bolo vyšetrovateľom PZ Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície trestné stíhanie vo veci prečinu všeobecné ohrozenie, ktorý spáchal K., nar. Y. tým, že dňa 14. 10. 2017 o 03.42 hod. na hlavnej ceste č. I/9 v 160 km v smere od J. na E. I., v k. ú. obce J., okr. K., šoférujúc osobné motorové vozidlo Opel Vivaro, EVČ: DL XXX DP (Rakúska republika), z nezistených príčin, zrejme z dôvodu nedostatočného venovania sa vedeniu vozidla, týmto prešiel do protismeru a narazil do protiidúceho vozidla - kamiónu MAN TGA, EVČ: XMX 3258 (Česká republika), ktorý šoféroval V. E., nar. XX. XX. XXXX, v dôsledku čoho spôsobil posádke vozidla Opel VivaroXj, nar. XX. XX. XXXX, Z. K., nar. XX. XX.XXXX, Z. S., nar. XX. XI. XXXX, X. A., nar. XX. XX. XXXX, Y. U., nar. XX.XX. XXXX, H. N., nar. XX. XX. XXXX a M. K., nar. XX. XX. XXXX rozsiahle zranenia, v dôsledku ktorých zomreli, zastavené, pretože je trestné stíhanie neprípustné. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že trestné stíhanie bolo začaté neodkladným úkonom - obhliadkou miesta činu (dopravnej nehody), že okrem iných bol vypočutý aj F., ktorý uviedol, že je manželom alebo jej I. že o dopravnej nehode sa dozvedel dodatočne, že počas cesty s ňou netelefonoval, nebol s ňou v kontakte, posledný kontakt s ňou mal 2 - 3 dni pred nehodou. V odôvodnení uznesenia sa uvádza, že všetci vypočutí pozostalí (aj XX. U.) zároveň v rámci svojich výpovedí opísali svojich rodinných príslušníkov a identifikovali predmety, ktoré mali nebohí so sebou vo vozidle. Vo veci boli vypočutí ako svedkovia (okrem iných) aj Z. H. a P. H.. P. H. uviedol, že majiteľom vozidla Opel Vivaro EVČ: DL XXX DP bola spoločnosť XX., so sídlom Pölfing/Brunn a že O. nebol zamestnancom spoločnosti M. Y.. Z. H. uviedol, že je konateľom spoločnosti K. Plus so sídlom Pölfing/Brunn, ktorá sa zaoberá sprostredkovaním 24 hodinových opatrovateliek opatrovaným osobám. Táto spoločnosť sprostredkovala prácu pre J. K. a M. Y.. V deň, keď cestovali vozidlom Opel Vivaro, boli na ceste domov. Medzi spoločnosťou a opatrovatelkami neexistoval pracovný vzťah, len dohody o sprostredkovaní.

20. Do trestného konania boli pribratí: znalec z odboru Doprava cestná, odvetvie Nehody v cestnej Ing. Vladimír Šramka, znalci Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Univerzity Komenského a Jesseniovej lekárskej fakulty Martin MUDr. Soňa Fabianová a MUDr. Andrej Hajtmann, PhD., Kriminalistický a expertízny ústav PZ Slovenská Ľupča. Znalci Ústavu súdneho lekárstva a medicínskych expertíz Univerzity Komenského a Jesseniovej lekárskej fakulty Martin MUDr. Soňa Fabianová a MUDr. Andrej Hajtmann, PhD. vykonali pitvy nebohých a posudzovali pravú a bezprostrednú príčinu smrti nebohých, resp. umožnili ich identifikáciu, kde to bolo nutné. Vypracovali znalecké posudky, okrem iných aj č. 123/2017 týkajúci sa L.H. Znalci v znaleckom posudku uviedli, že bezprostrednou príčinou smrti nebohej boli so životom nezlučiteľné zranenia - predovšetkým stratovo-drvivé lebkovo-mozgové poranenie s výhrezom mozgu navonok, rozsiahle poranenie skeletu, vnútrohrudných a vnútrobrušných orgánov pri polytraume, ktoré utrpela ako spolujazdkyňa v motorovom vozidle Opel Vivaro. Jej smrti nebolo možné zabrániť žiadnou, ani okamžitou laickou ani rýchlou odbornou pomocou. Zranenia svojím charakterom a lokalizáciou zodpovedali zraneniam spolujazdkyne, ktorá v čase kolízie sedela veľmi pravdepodobne v blízkosti vodiča, t. j. v prednej časti vozidla. Umrela bezprostredne po utrení zranení na mieste dopravnej nehody. Neboli zistené žiadne také chorobné zmeny na vnútorných orgánoch, ktorými by sa dala smrť menovanej vysvetliť iným spôsobom, ako dopravnou nehodou. Jej smrť je v priamej príčinnej a časovej súvislosti s poraneniami, ktoré utrpela ako spolujazdkyňa v motorovom vozidle Opel Vivaro.

21. Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru, odbor prírodovedeckého skúmania a kriminalistickej identifikácie, Slovenská Ľupča zistil, že napriek tomu, že DNA profil získaný z krvnej stopy na airbagu volantu je zmiešaný (t.j. od viacerých osôb), spadá do neho DNA profil jediného muža vo vozidle - Y. Znalec z odboru Doprava cestná, odvetvie Nehody v cestnej doprave a technický stav cestných vozidiel, Ing. Vladimír Šramka v znaleckom posudku č. 11/2018 určil technickú príčinu dopravnej nehody, ktorou bol nesprávny spôsob a technika jazdy vodiča vozidla Opel v tom, že nejazdil pri pravom okraji vozovky vo svojom jazdnom pruhu, prešiel do ľavého pruhu, čím vodičovi návesovej súpravy vytvoril náhlu prekážku, následkom čoho došlo k ich zrážke. Tento nesprávny prvok vyvolal kolíziu situáciu a zároveň vodičovi návesovej súpravy znemožnil zabrániť dopravnej nehode. Znalec posudzujúci technický stav oboch vozidiel - návesovej súpravy ako aj vozidla Opel Vivaro zistil, že závady - na tej istej náprave boli použité pneumatiky, ktoré nemali zhodný obchodný názov a názov výrobcu, nemali priamu príčinnú súvislosť so vznikom dopravnej nehody. Vyšetrovateľ PZ napokon uzavrel, že vykonaným vyšetrovaním bolo nutné konštatovať, že vodič vozidla Opel Vivaro S. G. spáchal prečin všeobecné ohrozenie podľa § 285 ods. 1, 4 Trestného zákona a že vykonaným dokazovaním je zrejme, že nebohý K. G. sa dopustil prečinu všeobecné ohrozenie a to tým, že ako šofér mikrobusu Opel Vivaro z nezistených príčin, zrejme z dôvodu nedostatočného venovania sa vedeniu vozidla počas telefonovania, prešiel svojím vozidlom do protismernej časti vozovky, kde narazil do protiídúceho kamiónu Man TGA. Tým zvýšil všeobecné nebezpečenstvo pre posádku vo vozidle, ktorú viezol, ako aj pre vodiča kamiónu a následne v príčinnej súvislosti s týmto konaním spôsobil smrť sebe a svojim 7 pasažierom. Keďže S. G. konaním, ktorým naplnil skutkovú podstatu prečinu všeobecné ohrozenie podľa 285 ods. 1, 4 Trestného zákona zomrel, bolo nutné trestné stíhanie zastaviť podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku, s poukazom na § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.9.2018.

22. Z výsluchu žalobcu v 1. rade Z. staršieho bolo zistené, že manželstvo s manželkou Y. U. uzatvoril 29.06.1985. Ich 32 ročné manželstvo bolo normálne, usporiadané, vychovali dve deti, doopatrovali svokrovcov. Za celý čas manželstva s manželkou žili spolu, nemali obdobie, kedy by uvažovali o rozvoze manželstva alebo o rozchode, nemali nijaké spory. Keď manželka chodila na turnusy do Rakúska, on sa staral o výchovu detí a manželka sa starala o chod domácnosti - upratovanie, nákupy, varenie. Manželka viac pracovala ako nepracovala, mala skončenú učňovskú školu, vyučila sa za predavačku a takúto prácu aj vykonávala. Neskôr si urobila kurz nemčiny a v roku 2010 až 2011 začala pracovať ako opatrovateľka v Rakúsku. Práca ju bavila, mala vzťah starať sa o starých ľudí. Pracovala väčšinou v dvojtýždňových turnusoch. Pred jej ostatným odchodom do Rakúska sa rozlúčili v dobrom. Domov sa vracala v sobotu ráno. Ešte vo štvrtok pred jej príchodom spolu hovorili o tom, kedy príde a čo má priniesť z Rakúska. V danú sobotu, kedy sa mala manželka vrátiť z Rakúska, prišli dvaja páni v civile, preukázali sa preukazom polície a povedali mu, manželka zomrela pri havárii vozidla. Neveril tomu, oponoval policajtom, že to nemusí byť ona. Napokon to bola pravda. Zavolať obidvom synom, ale starší syn ho nechával a opäť mu zavolať a on mu to zopakoval. Donútil svojho kamaráta a išli na miesto samé do J., prišiel tam aj starší syn. Videl ako odťahovali vrak tiráka. Druhé auto tam už nebolo. Keď videl odťahovať kamión, začal veriť, že sa to naozaj stalo. Na cestu späť si nepamätá. Jeho manželka bola zdravá,

nemala žiadne vážne choroby, mala miernu alergiu. S manželkou mali perfektný vzťah, manželstvo uzatváral z lásky. S manželkou plánovali, že keď budú v dôchodkovom veku, čo by bolo za 2,3 roky, že si kúpia domček na južnej Morave tak, aby boli bližšie k synom, pretože starší pôsobil už v čase dopravnej nehody v Bratislave a mladší zasa v Prahe. K manželke mal normálny vzťah. Keď mali problémy, vždy nejako vykorčuľovali. Boli súdržná rodina. Chodili spolu lyžovať, ak boli peniaze, aj k moru, na plesy, do divadla v Prešove, na Domašu. Čas trávili spolu, prispôbovali sa tomu, kedy mala manželka voľno z práce a viac menej ten čas voľna oddychovala. Navštevovali spoločne synov v Bratislave a v Prahe. Bývali v byte v bytovke, mali ojazdené auto, po finančnej stránke žili ako priemerná rodina Keď boli deti mladšie, tak podľa možností chodili s nimi spolu, keď boli staršie, tak sa vytešovali, keď si našli priateľky, keď pripravovali svadbu staršieho syna. Tešili sa, že budú mať vnúčence. Vo väčšine prípadov si s manželkou museli pomôcť sami, dokázali to, aj keď sa niekedy pohádali, držali pokope. Manželka rada maľovala obrázky. Manželka mu rozprávala o práci, príbehy starcov, ale aj negatívne zážitky. Vtedy bola z práce nešťastná, on to prežíval s ňou, upokojoval ju. Keď bola v práci spokojná, bolo dobre. Následkom smrti manželky a jej neprítomnosťou pociťuje bolesť. Prvý rok po jej smrti bol najťažší. Mal preludy, že sa vráti. Synovia zostali pri ňom do pohrebu, ale po ich odchode zostal doma úplne sám medzi štyrmi stenami. Rok nevyšiel z domu, len chodil do práce a z práce domov, nemohol sa s nikým rozprávať. Stále má manželku pred sebou, nezaslúžila si to. Manželku po smrti nevidel, chcel ju vidieť a keď ju priviezli domov prepravcovia, opýtal sa, či ju môže vidieť a oni povedali, že radšej nie, že niet čo pozeráť. Nebyť smrti manželky ich manželstvo a spoložitie by pokračovalo ďalej. Manželka mu chýba, nemá sa s kým rozprávať, nemá s kým niekam ísť. Často chodí na cintorín, dvakrát do týždňa, ale niekedy nedokáže ísť. Synovia za ním chodievajú zväčša na sviatky. Nebaví ho chodiť so známymi, kamarátmi, s ktorými s manželkou chodievali spolu, každý tam totiž príde s niekým a on by tam bol sám. Obrátil sa mu život. Bolesť sa zmierňuje, ale nemôže sa zaradiť. Nevyhľadával pomoc psychológa, uzavrel sa do seba, prežíva to sám. Nevyhľadáva inú ženu, nemá žiadnu známosť ani priateľku. Má pár kamarátov, niekedy je spolu s nimi. Dodal, že v súvislosti s trestným konaním sa ho policajti pýtali, popisali mu, čo a ako sa stalo, položilo ho to. Musel si vypočuť v akom stave bolo telo, syn musel dať svoju DNA, aby sa určilo, kto je kto v aute. Po roku dopravnej nehody bol so synmi na mieste samom, osadil tam pomníček, keď ide okolo, zastaví sa tam, ale prejsť okolo daného miesta nehody je pre neho trauma. Nikto zo zodpovedných sa mu neospravedlnil, nezavolať, hoci tam zomrelo 8 ľudí. Dodal, že život sa mu úplne zmenil, nevie sa s tým vysporiadať, ale možno si niekto myslí, že je veľký chlap a že sa to dá, ale nedá sa to. Nevie si predstaviť do budúcnosti život s inou ženou ani manželský život s inou ženou. Neskúšal viesť spoločný život s inou ženou. K svojim pomerom uviedol, že je rok nezamestnaný, čo súvisí s Covidom. Naposledy bol zamestnaný ako administratívny pracovník. Jeho posledný mesačný príjem bol vo výške minimálnej mzdy okolo 420 eur netto a bol poberateľom ČID vo výške 260 eur. Ako nezamestnaný poberal dávku v nezamestnanosti vo výške 210 eur. Je po operácii srdca. Byt v ktorom býva, je v jeho vlastníctve, náklady na bývanie má viac ako 200 eur mesačne. Celkové výdavky má v priemere 400 eur mesačne. Má príjem z úrazového poistenia manželky v Rakúsku vo výške 540 eur mesačne a vdovský dôchodok z Rakúska 19 eur mesačne. V čase predmetnej dopravnej nehody starší syn pôsobil v Bratislave a mladší syn v Prahe. Obaja už pracovali, boli finančne zabezpečení. Po smrti manželky synovia prichádzajú domov na sviatky alebo v čase voľna. Tieto osobné kontakty sa dodržiujú až doteraz v rovnakom rozsahu.

23. Z výsluchu žalobcu v 2. rade K.u bolo zistené, že sa narodil v roku 1990. Základnú školu a SPŠ strojársku absolvoval v Prešove. Následne absolvoval TU v Košiciach, vysokú školu skončil v roku 2015. Po skončení školy sa zamestnal a pracovne začal pôsobiť v Prahe, kde pôsobí doteraz. Je slobodný. Uviedol, že mal veľmi pekné detstvo, rodičia boli super, mali vysmiatu domácnosť. Rodičia sa nehádali, ich vzťah bol normálny, riešili veci spoločne. Keď bol na základnej škole, viac ho vychovávala mama, keď bol na strednej a vysokej škole, viac zase otec. Od odchodu do Prahy chodil domov na sviatky - Veľká noc, začiatok júla, Vianoce a medzitým, keď mal dovolenku. Rodičia boli za ním v Prahe asi dvakrát. Keď neboli v osobnom kontakte, tak volal mame a otcovi raz za týždeň alebo raz za dva týždne, a tiež si písali cez Skype. Písali si o maminej robote, o jeho robote, o ňom, kedy príde, či a kde sa stretnú. Niektoré veci, napríklad školské problémy riešil aj s rodičmi, keď si nevedel poradiť. Mama mu chýba, nemá sa s kým porozprávať, jednoducho mama je mama. S mamou si boli blízki, mal potrebu sa jej zdôverovať. Vzájomný vzťah medzi nimi bol priateľský, veľmi dobrý. Je to obrovský rozdiel, keď porovná život, kedy mama žila a kedy už nie. Je to preto, že nemá sa s kým porozprávať, keď sa potrebuje porozprávať. Otec mu v danú sobotu ráno zavolať, najprv si pomyslel, že je to nejaký extrémne zlý vtip, potom pochopil, že nie. Zostal úplne mimo, chodil po balkóne z jednej strany na druhú asi dve hodiny. Potom sa upokojil, ale bolo to pre neho zlé, strašné. Bol na pohrebe mamy. Chodil síce do práce, ale

na okolie nereagoval, bol letargický. Zobral si dovolenku a išiel za otcom. Otec bol vtedy vo veľmi zlom stave, nechcel veľmi jesť, bol zničený, len sedel. Snažil sa starať o neho. Strata matky je pre neho niečo zlé. Všetko sa zmenilo. Napríklad, keď chodil na sviatky domov, keď žila mama, tak bolo všetko cez sviatky vysmiate, teraz je to skôr smutné. Mama sa starala o domácnosť, upratovala, chodila na nákupy, varila, pomáhali jej. Rodinnú atmosféru robili aj mama aj otec. V prvých okamihoch to bolo pre neho strašné, nepredstaviteľné, doteraz s tým nie je vyrovnaný. Po dlhom čase je to trochu iné, ale tá mama stále chýba. Najhoršie je to cez Vianoce. Mal priateľku, rozišiel sa s ňou pred pár mesiacmi. Je v takom stave, že nerieši budúcnosť, nechce sa viazať, trochu to súvisí s maminou smrťou. Nevyhľadal pomoc psychológa. Myslím si, že sa s tým musí vyrovnáť najskôr sám. Trestné stíhanie ho zasiahlo, lebo musel dať DNA na políciu, čo nebolo príjemné. Polícia potrebovala od neho DNA, lebo potrebovali zistiť, či tam mama bola. Rodinný život sa po smrti matky zmenil, je to smutnejšie, je to všeobecne horšie. Matka bola dôležitá aj v jeho súkromnom osobnom živote. Matka mu pomáhala napríklad vo vzťahu s priateľkou, usmerňovala ho a dohovárala ako sa má k priateľke správať. Žalobca v 2. rade doplnil, že pracuje ako projektant, príjem má okolo 20.000 Kč. Býva v podnájme s výdavkami vo výške 10.500 Kč a bežné výdavky vo výške 12.000 Kč. Užíva pravidelne lieky na alergickú astmu. Žalobca v 2. rade sa stotožnil s výpoveďou žalobcu v 1. rade.

24. Z výsluchu žalobcu v 3. rade S.bolo zistené, že absolvoval základnú školu a SPŠ stavebnú v Prešove. Po skončení strednej školy zostal v Prešove a striedavo bol v krajinách Európy a v Prešove. Do Bratislavy sa vrátil pred šiestimi rokmi. Je ženatý. Manželstvo uzatvoril v septembri 2018. So súčasnou manželkou žijú 11 rokov. Pracuje v Bratislave ako servisný technik priemyselných kompresorov. Nemá deti. Manželstvo svojich rodičov hodnotí ako vynikajúce. Doteraz je ich manželstvo pre neho inšpiráciou preto, ako si vedeli vyriešiť veci, problémy a ako fungovali. Vyrastal v rodine, kde cítil lásku, vzájomný vzťah rodičov. Rodičia sa vynikajúco dopĺňali. Tam, kde si nevedel jeden rady, poradil si druhý alebo to spolu poriešili tak, aby bolo dobre. Sviatky trávila rodina spolu. Medzi ním a matkou bol navzájom vždy dobrý vzťah. Keď mal nejaký problém, chodil buď za otcom alebo za mamou, podľa toho, čoho sa problém týka. Napríklad čo sa týka žien, preberal to s mamou. Smrťou matky sa zmenilo všetko, to čo sa dialo voľakedy, sa nikdy už neudeje, je to nenávratné. Chýba mu mama ako človek, ako ten, čo je najbližší, nedá sa to vyjadriť slovami. Keď sa dozvedel o smrti matky, bolo to ťažké. Ráno, keď mu otec zavolať čo sa stalo, nechápal to, akoby ho vypllo a nerozumel, čo mu otec hovorí. Nevedel, či žije, či nežije, bol mimo, nefungoval. Všetko za neho robila manželka, on bol schopný len vstať a to bolo všetko. Ten najhorší stav trval dva a pol týždňa, ale trvá to doteraz. Nevie sa totiž s tým zmieriť. V mobile má telefónne číslo matky a niekedy sa pristihne, že jej ide volať. Ak by sa chcel poradiť s mamou, dôjde mu, nemá komu zavolať. Keď vidí, že jeho manželka telefonuje so svojou matkou, uvedomuje si, že on mamu nemá a ani ju mať nikdy nebude. Mama bola plná elánu, energie. Bola rodinne založená. V rodine mali aj plány, napríklad sa chystala jeho svadba, riešili sa šaty, výzdoba, koláče, plánovali dovolenku. V roku 2018 sa oženil. Tešil sa, že sa žení, ale uvedomoval si, že pred rokom mu zomrela mama pri dopravnej nehode. Za stolom na strane manželky sedeli jej mama, otec a na jeho strane sedel len otec. Neexistuje osoba, ktorá by mohla mamu nahradiť. Nevyhľadal psychológa ani psychiatra, všetko má v sebe a vyrovnáva sa s tým sám. Sviatky teraz a za života mamy sú neporovnateľné, je to niečo iné. Mama bola človek, ktorý chcel žiť. Po tom, čo sa dozvedel o smrti matky, sa ako tak spamätal, volal späť otcovi a išiel na miesto samé. Prišiel tam v čase, keď vyťahovali kamión, ktorý bol rozbitý. Na pravej strane už auto nebolo, ale boli tam všade veci, krv, olej. Mama sa rozhodla že pôjde pracovať do Rakúska a pomôže tak finančne sebe i domácnosti. Nemala záujem zanechať prácu v Rakúsku, pretože v posledných turnusoch mala dobrých klientov a pracovalo sa jej celkom dobre. Po tom, čo začala robiť v zahraničí, matka určite zarábala viac ako otec. Po smrti matky sú s otcom i bratom ešte viac zomknutí. Žalobca v 3. rade k svojim pomerom uviedol, že vlastní spolu s manželkou byt v Bratislave, každý jednu polovicu. Mesačné náklady na živobytie sú 1.200 eur, z toho hypotéka 500,- eur, náklady na bývanie 300 eur, jedlo, nafta, paušály. Jeho mesačný príjem je 880 eur netto. Manželka je evidovaná nezamestnaná. On rodičom finančne nepomáhal, skôr oni jemu. Na výške nemajetkovej ujmy sa zhodli pocity.

25. Žalobcovia zhodne uviedli, že od žalovaných nedostali žiadne odškodnenie a že z kancelárie prezidenta republiky rodina dostala 800 eur.

26. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

27. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

28. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

29. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

30. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

31. Podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

32. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“) poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

33. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“) náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi 20) a je povinný tento nárok preukázať.21)

34. Súd dodáva, že poznámka 20) je odkazom na § 823 Občianskeho zákonníka a poznámka 21) na § 799 Občianskeho zákonníka.

35. Po zhodnotení výsledkov dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov je čo do základu dôvodná, čo do výšky len sčasti. Súd vo veci vykonal všetky navrhnuté dôkazy, keď žalobcovia upustili od návrhu na vykonanie dôkazu listinami - účtovnými závierkami a výročnými správami žalovaného v 1. rade za roky 2017-2020 pre potreby posúdenia príjmov žalovaného v 1. rade.

36. Žalobcovia sa v tomto spore domáhajú voči žalovaným v 1. a v 2. rade ochrany pred neoprávneným zásahom do ich osobnostných práv v dôsledku dopravnej nehody, pri ktorej zomrela ich manželka, resp. matka, vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 11 a § 13 Občianskeho zákonníka) s odôvodnením, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaného v 2. rade, ktorý bol prevádzateľom motorového vozidla v čase predmetnej dopravnej nehody, (pričom vinníkom dopravnej nehody, resp. páchatateľom, ktorý naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu všeobecného ohrozenia, bol vodič motorového vozidla Opel Vivaro K. G., v prípade ktorého bolo trestné stíhanie zastavené pre neprípustnosť z dôvodu jeho úmrtia), bolo neoprávnene zasiahnuté do ich osobnostných práv, pričom v čase dopravnej nehody mal žalovaný v 2. rade uzavretú poistnú zmluvu o PZP so žalovaným v 1. rade, čím je daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, keď pojem škoda na zdraví je nutné vykladať extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv pri dopravnej nehode. Žalobcovia majú za to, že v tomto prípade sú splnené podmienky vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu podľa § 13 Občianskeho zákonníka, teda I. neoprávnený zásah do chráneného osobnostného práva fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť či len ohroziť osobnosť fyzickej osoby, II. ujma na osobnosti fyzickej osoby (popísaná v žalobe), protiprávne konanie (vinníkom dopravnej nehody bol vodič motorového vozidla Opel Vivaro Y.) a IV. príčinná súvislosť medzi smrťou poškodenej Y. U. a dopravnou nehodou (spočívajúca v tom, že ak by nedošlo k dopravnej nehode, poškodená Y. U. by bola naďalej nažive). Súčasne majú za to, že na strane oboch žalovaných je daná ich pasívna vecná legitímácia, ktorú v žalobe a vo svojich podaniach a vyjadreniach zdôvodnili.

37. Vzhľadom na to, že žalovaní v 1. a v 2. rade sú právnickými osobami registrovanými a so sídlom v Rakúskej republike, ide v tomto prípade o spor s medzinárodným (cudzím) prvkom.

38. Tunajší súd skúmal, či má právomoc a ak áno, či má aj príslušnosť vo veci konať a v prípade, že túto právomoc i príslušnosť má, právo ktorého štátu je rozhodným právom pre posúdenie uplatneného nároku žalobcami v tomto spore. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom žalobcov na určenie právomoci, miestnej príslušnosti a rozhodného práva uvedeným v bode II. žaloby. Tunajší súd má právomoc a miestnu príslušnosť v tomto spore konať podľa Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach („Brusel I“), podľa kapitoly II, oddielu 2, Článku 7 ods. 2, podľa ktorého osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok. Touto mimozmluvnou zodpovednosťou sú nároky pozostalých (žalobcov) poškodenej V. voči žalovaným na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s dopravnou nehodou. Rozhodné právo je určené Dohovorom o práve použiteľnom na dopravné nehody (ktorého signatármi sú rovnako Česká republika, Slovenská republika a Rakúska republika), zverejneným v Zbierke zákonov na základe Vyhlášky ministra zahraničných vecí č. 130/1976 Zb. o Dohovore o práve použiteľnom na dopravné nehody („Haagsky dohovor“), jeho Článkom 1, podľa ktorého tento Dohovor určuje právo rozhodné pre občianskoprávnu mimozmluvnú zodpovednosť za dopravné nehody bez ohľadu na spôsob konania pri jej uplatnení a ďalej jeho Článkom 3, podľa ktorého rozhodným právom sú vnútorné predpisy štátu, na území ktorého došlo k nehode, a to bez uplatnenia výnimky z Článku 3 upravenej v Článku 4 Haagskeho dohovoru. K nehode došlo na území Slovenskej republiky, v okrese Prievidza. Preto súd v tejto veci rozhodoval podľa právnych predpisov Slovenskej republiky.

39. V konaní nebolo sporné, že dňa 14.10.2017 sa stala v okrese Prievidza dopravná nehoda, pri ktorej zomrela Y. U., manželka žalobcu v 1. rade a matka žalobcov v 2. a v 3. rade. Tiež nebolo sporné, že uznesením vo veci ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície zo dňa 19.07.2018 bolo vyšetrovateľom PZ Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi, Odbor kriminálnej polície trestné stíhanie vo veci prečinu všeobecné ohrozenie, ktorý spáchal S. G., nar. XX. XX. XXXX tým, že dňa 14. 10. 2017 o 03.42 hod. na hlavnej ceste č. I/9 v 160 km v smere od Novák na Horné Vestenice, v k. ú. obce J., okr. K., šoférujúc osobné motorové vozidlo Opel Vivaro, EVČ: DL XXX DP (Rakúska republika), z nezistených príčin, zrejme z dôvodu nedostatočného venovania sa vedeniu vozidla, týmto prešiel do protismeru a narazil do protiidúceho vozidla - kamiónu MAN TGA, EVČ: XMX 3258 (Česká republika), ktorý šoféroval Q.E., nar. XX. XX. XXXX, v dôsledku čoho spôsobil posádke vozidla Opel Vivaro M. Y., nar. XX. XX. X X, nar. XXX, X, nar. XX. XI. XXXX, X. A., nar. XX. XX. XXXX, Y. U., nar. XX.XX. XXXX, H. N., nar. XX. XX. XXXX a M. K., nar. XX. XX. XXXX rozsiahle zranenia, v dôsledku ktorých zomreli, zastavené, pretože je trestné stíhanie neprípustné z dôvodu úmrtiaS.. Tiež nebolo sporné (vychádzajúc z odôvodnenia tohto uznesenia), že vyšetrovateľ PZ uzavrel, že vykonaným vyšetrovaním bolo nutné konštatovať, že vodič vozidla Opel Vivaro S. G. spáchal prečin všeobecné ohrozenie podľa § 285 ods. 1, 4 Trestného zákona a že vykonaným dokazovaním je zřejmé, že nebohý S. G. sa dopustil prečinu všeobecné ohrozenie a to tým, že ako šofér mikrobusu Opel Vivaro z nezistených príčin, zrejme z dôvodu nedostatočného venovania sa vedeniu vozidla počas telefonovania, prešiel svojím vozidlom do protismernej časti vozovky, kde narazil do protiidúceho kamiónu Man TGA a tým zvýšil všeobecné nebezpečenstvo pre posádku vo vozidle, ktorú viezol, ako aj pre vodiča kamiónu a následne v príčinnej súvislosti s týmto konaním spôsobil smrť sebe a svojim 7 pasažierom a že S.j svojim konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu všeobecné ohrozenie podľa 285 ods. 1, 4 Trestného zákona. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.9.3018. Súd v súvislosti s týmto uznesením uvádza, že v občianskych sporoch je súd viazaný rozhodnutím, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal (§193 Civilného sporového poriadku). Súčasne platí, že súd je viazaný iba výrokom rozhodnutia príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku, a tým aj formou zavinenia predpokladaného Trestným zákonom. V tomto zmysle takéto rozhodnutie súdu neexistuje. To však neznamená, že by mal súd opomenúť výsledky dokazovania vykonaného v prípravnom konaní a vykonané dôkazy obsiahnuté v súdom pripojenom vyšetrovacom spise súvisiacom s predmetnou dopravnou nehodou a smrťou Y. U.. V uznesení vyšetrovateľa OR PZ zo dňa 19.7.2018 č. CČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 sa uvádza, že trestné stíhanie vo veci prečinu všeobecné ohrozenie, ktorý spáchal S. G. ako vodič motorového vozidla Opel Vivaro dňa 14.10.2017 sa zastavuje, pretože je neprípustné, a to z dôvodu, že S. G. zomrel. Vyšetrovateľ PZ vychádzajúc z vykonaného vyšetrovania s odkazom na príslušné dôkazy uzavrel, že neb. S. G. sa dopustil prečinu všeobecného ohrozenia a v príčinnej súvislosti s jeho konaním spôsobil smrť sebe a svojim 7 pasažierom vrátane Y. U.. Súd dodáva, že ustanovení znalci v prípravnom trestnom konaní MUDr. Soňa Fabianová a MUDr. Andrej

Hajtmann, PhD. podali okrem iných posudkov aj znalecký posudok č. 123/2017 týkajúci sa Y. U., v ktorom uzavreli, že bezprostrednou príčinou smrti alebo jej boli so životom nezlučiteľné zranenia - predovšetkým stratovo-drvivé lebkovo-mozgové poranenie s výhrezom mozgu navonok, rozsiahle poranenie skeletu, vnútrohrudných a vnútrobrušných orgánov pri polytraume, ktoré utrpela ako spolujazdkyňa v motorovom vozidle Opel Vivaro. Smrti Y. nebolo možné zabrániť žiadnou, ani okamžitou laickou ani rýchlou odbornou pomocou. Umrela bezprostredne po utrení zranení na mieste dopravnej nehody. Neboli zistené žiadne také chorobné zmeny na vnútorných orgánoch, ktorými by sa dala smrť menovanej vysvetliť iným spôsobom, ako dopravnou nehodou. Jej smrť podľa znalcov je v priamej príčinnej a časovej súvislosti s poraneniami, ktoré utrpela ako spolujazdkyňa v motorovom vozidle Opel Vivaro.

40. V konaní tiež nebolo sporné, že v čase dopravnej nehody bol vlastníkom a držiteľom motorového vozidla Opel Vivaro EVČ: DL XXX DP žalovaný v 2. rade (vyplýva to zo svedeckej výpovede P. H. v trestnom konaní) a že poisťovateľom predmetného motorového vozidla Opel Vivaro bol žalovaný v 1. rade (vyplýva to z Medzinárodnej automobilovej poisťovacej karty pre toto vozidlo obsiahnutou vo vyšetrovacom spise a doloženou žalobcami v tomto konaní).

41. Žalovaný v 2. rade bol v čase vzniku predmetnej dopravnej nehody vlastníkom a držiteľom (prevádzateľom) motorového vozidla Opel Vivaro, keď pod pojmom prevádzateľ treba rozumieť, že je ním fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom. Občianskoprávna zodpovednosť žalovaného v 2. rade za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou je daná podľa § 427 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. Táto zodpovednosť je zodpovednosťou objektívnou. Ak podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá poškodenému za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzateľ motorového vozidla, potom za použitia analógie (§ 853 Občianskeho zákonníka) zodpovedá tento prevádzateľ (aj) za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osoby (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3Cdo 228/2012). Analogické použitie ustanovenia § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka sa však vo vyššie uvedenom zmysle uplatní len pri určení osoby, zodpovednej za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby vyvolaný osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Pri skúmaní predpokladov zodpovednosti za zásah do osobnostných práv sa postupuje podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka. Súd teda uzavrel, že na strane žalovaného v 2. rade je daná vecná pasívna legitímácia. Vecná pasívna legitímácia na strane žalovaného v 2. rade v tomto spore nebola sporná. Žalovaný v 2. rade nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie nenamietal, v spore zostal pasívny Súd len dodáva, že vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný).

42. Spornou bola vecná pasívna legitímácia na strane žalovaného v 1. rade, keď uplatnený nárok žalobcov smeruje aj voči žalovanému v 1. rade, ktorý namieta jej nedostatok.

43. Žalovaný v 1. rade sa vo vzťahu k svojej vecnej pasívnej legitímácii bránil tým, že nesúhlasí s názorom žalobcov, že otázka posúdenia vecnej pasívnej legitímácie poisťovateľa v súdnych sporoch o priznanie nemajetkovej ujmy je už v rámci slovenskej judikatúry vyriešená. Žalovaný v 1. rade poukázal na § 823 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá, ak o osobitné predpisy neustanovujú inak, ďalej na aktuálne platné ustanovenie § 4, odseky 2, 3 a 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou, na § 15, odsek I tohto zákona, v zmysle ktorého náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi 20) a je povinný tento nárok preukázať. Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol, že z jednotlivých ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že poisťovňa (v tomto prípade žalovaný v prvom rade) je povinná uhradiť poškodenému škodu, nie akúkoľvek ujmu vrátane nemajetkovej ujmy, ktorá bola spôsobená tým, že bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcov a že v zmysle aktuálne platných právnych predpisov v SR nie je nemajetková ujma predmetom poistného krytia. Uzavrel, že v tomto spore nie je pasívne vecne legitimovaný.

44. S obranou žalovaného v 1. rade o jeho nedostatku vecnej pasívnej legitímácie súd nesúhlasí. Naopak podľa názoru súdu je v tomto spore daná vecná pasívna legitímácia aj na strane žalovaného v 1. rade. Medzi stranami nebolo sporné, že v čase dopravnej nehody mal žalovaný v 1. rade uzavretú poistnú zmluvu o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (povinné zmluvné

poistenie) vo vzťahu k predmetnému motorovému vozidlu Opel Vivaro, o čom svedčí Medzinárodná automobilová poisťovacia karta, čo žalovaný v 1. rade nerozporoval.

45. Základ nároku žalobcov proti žalovanému v 1. rade je daný podľa § 15 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“). Z § 1 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. (zákon o PZP) vyplýva, že jeho predmetom je upraviť povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Takto určenému predmetu korešponduje aj vymedzenie, na koho sa poistenie zodpovednosti vzťahuje (vzťahuje sa na každého, kto zodpovedá za škodu) a vymedzenie rozsahu poistného krytia. Právna úprava rozsahu poistenia zodpovednosti v § 4 ods. 2 tohto zákona podáva taxatívny výpočet prípadov, ktoré podliehajú poistnému krytiu. Poistený má v zmysle tohto zákonného ustanovenia z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu (okrem iného) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, pričom je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

46. Pre posúdenie pasívnej legitímácie žalovaného v 1. rade ako poisťiteľa je rozhodujúce vyriešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v zákone o PZP, najmä v § 4 ods. 2 tohto zákona, ktorý upravuje vecný rozsah poistného krytia. V našom právnom prostredí je potrebné vykladať pojem škoda eurokonformne. Súdny dvor Európskej únie vo veci sp. zn. C-22/12 (Haasová) rozsudkom dňa 24.10. 2013 rozhodol tak, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24.4. 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30.12. 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11.5. 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS z 14.5. 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. V zmysle záverov tohto rozsudku ESD článok 3 ods. 1 smernice 2009/103/ES treba vykladať tak, že pod pojem „opatrenie ... majúce rozsah krytia zodpovednosti a podmienky tohto krytia“ sa musí zaradiť aj § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravujúci tento nárok a tento nárok musí byť podľa národného práva krytý poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Účelom a zmyslom predmetnej právnej úpravy je poskytnúť obetiam a sekundárnym obetiam dopravných nehôd väčšiu právnu ochranu. ESD navyše dodal, že na veci nič nemení ani zaradenie § 11 a 13 Občianskeho zákonníka do inej časti než úpravy náhrady škody. Ak totiž zodpovednosť poisteného vznikla z dopravnej nehody a má občianskoprávnú povahu, nič nenasvedčuje, že na túto zodpovednosť sa nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú uvedené smernice (ods. 57 a 58). Z hľadiska gramatického výkladu § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. upravuje škodu na zdraví vo všetkých jej zložkách - zákonodarca teda nesledoval (explicitne nevypočítal) poistné krytie len niektorej zložky škody na zdraví, napr. bolestné, stratu na zárobku, vecnú škodu a podobne. Zakotvením poistného krytia nielen niektorej zložky škody na zdraví je opodstatnený názor, že pod škodu na zdraví treba zaradiť všetky jej zložky tak v rovine majetkovej ako aj nemajetkovej. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) cit. zákona teda treba vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti kryje (za splnenia ostatných podmienok v ods. 4) aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a pozostali ako (poškodení) môžu tieto nároky v zmysle § 15 ods. 1 citovaného zákona uplatniť priamo proti poisťovateľovi a to rovnako ako všetky ostatné nároky na náhradu škody. Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie č. k. I. ÚS 474/2016-17 zo dňa 17.8. 2016) v súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci sp. zn. C-22/12 zo dňa 24.10. 2013 v odôvodnení svojho uznesenia poukázal už na svoje predchádzajúce rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 646/2015 z 16.12. 2015, v ktorom konštatoval, že „hoci Súdny dvor viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a § 13), každého z týchto štátov umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V Slovenskej republike povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za

škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého má aj sťažovateľka ako poisťovateľ oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky“ a dodal, že k uvedenému záveru dospel s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a súčasne zohľadňujúc zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, ako aj aplikujúc extenzívny výklad pojmu náhrada škody (poukazujúc aj na svoje rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 206/2015 z 29.4. 2015, ktorým bola obdobná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená). V tejto súvislosti je dôvodné poukázať na znenie smernice Rady č. 72/166/EHS; č. 90/232/EHS a č. 2000/26/ES, podľa ktorých členské štáty sú povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potenciálnych obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poistenia nezostali neuhradené. To vyplýva i z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 24.10.2013 (C-22/12), podľa ktorého povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo.

47. Smernice sú špeciálnym typom právnej normy práva EÚ. Ich špeciálnosť spočíva v tom, že sú záväzné pre členské štáty vzhľadom na dosiahnutý výsledok, pričom forma a metóda dosiahnutia daného výsledku sa ponecháva na členské štáty. Pretože smernice nezaväzujú a nezakladajú práva priamo fyzickým ani právnickým osobám, vyžaduje sa ich implementácia do vnútroštátneho právneho poriadku, ktorej úlohou je zabezpečovať harmonizáciu právnych predpisov členských krajín EÚ. Okrem priameho účinku smerníc, ktorý nastáva vždy len a výlučne po splnení konkrétnych podmienok (márne uplynutie lehoty na transpozíciu smernice, žiadna alebo nesprávna implementácia, dostatočná jasnosť smernice, tak aby umožnila bezprostrednú aplikáciu, nepodmienený vznik práva vyplývajúceho zo smernice, ktorý si na vyvolanie právnych účinkov nevyžaduje prijatie ďalšieho právneho aktu, priamy účinok nesmie založiť povinnosti jednotlivcom, a to tak fyzickej, ako aj právnickej osobe), európske právo smerniciam priznáva i tzv. nepriamy účinok, založený na eurokonformnej interpretácii vnútroštátneho práva.

48. Pokiaľ žalovaný v 1. rade odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.4.2011, sp.zn. 4Cdo/168/2009 čo do otázky pasívnej legitímácie žalovaného - poisťovne, tunajší súd uvádza: je pravdou, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ako dovolací súd) v rozsudku vo veci sp.zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016 dospel k záveru, že povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu je krytá výlučne škoda, nie nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv poškodených osôb v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd (vo veci sp.zn. 3Cdo/301/2012) v prípade prvej dovolacej otázky (či 1/ poisťovňa je v spore pasívne legitimovaná na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv žalobcov (práva na súkromný a rodinný život) spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1 veta druhá zákona č. 381/2001 Z.z.) poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.04.2011 sp. zn. 4Cdo/168/2009, z ktorého vyplýva záver o nedostatku pasívnej legitímácie poisťovne s poukazom na výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že v posudzovanej veci nezistil dôvody na odklon od názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v tomto rozhodnutí (sp. zn. 4Cdo/168/2009), ktorý považuje za opodstatnený aj v prejednávanej veci a tiež, že nevzhladol dôvod na odlišný výklad § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. ani po rozhodnutí Súdneho dvora rozsudkom C-22/12 vo veci Katarína Haasová, a to s poukazom na právnu vetu tohto rozsudku k článku 3 ods. 1 prvej smernice, článku 1 ods. 1 a 2 druhej smernice a článku 1 prvého oddielu tretej smernice, že tieto sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poistenej za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Podľa dovolacieho súdu SD v rozsudku nevyložil, či v rámci posudzovanej vnútroštátnej právnej úpravy poisteného krytia povinného zmluvného poistenia je zahrnutá aj náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode alebo nie. Súdny dvor iba uviedol, ako by mala úprava tejto otázky vo vnútroštátnom práve v súlade s komunitárnou úpravou vyzerieť. K druhej dovolacej otázke (ak nárok žalobcov nie je možné priznať podľa zákona č. 381/2001 Z.z., 2/ či súd o uplatnenom nároku

môže rozhodnúť podľa článku 7 ods. 5 Ústavy SR priamou aplikáciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16.09.2009 v spojení s rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora) dovolací súd uviedol, že priamy účinok (článok 1 ods. 1 druhej smernice, resp. článok 3, štvrtý pododsek smernice č. 2009/103/ER) o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, ktorá nahradila prvú smernicu, druhú smernicu a tretiu smernicu, je vylúčený.

49. Naopak (v porovnaní s vyššie uvedeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 301/2012) Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. III. ÚS 666/2016-36 zo dňa 11.10.2016 sťažnosť poisťovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd v danej veci rozhodoval vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok, základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/609/2014-482 z 27.01.2015, teda odvolacím súdom vo veci sp. zn. 7C/69/2011 Okresného súdu Prievidza. Ústavný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že úlohou ústavného súdu pri poskytovaní ústavnosúdnej ochrany základnému právu sťažovateľa na súdnu ochranu nie je vysloviť jediný možný a jediný správny názor na problematiku interpretácie pojmu „škoda“ použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení, ale dospieť k jednoznačnému záveru o tom, či sa krajský súd pri podávaní výkladu predmetného pojmu nedopustil takej svojvôle, ktorá by bola v zjavnom nesúlade so zaužívanými výkladovými praktikami, popierala by pravidlá formálnej logiky a extrémne by vybočovala z účelu a zmyslu relevantnej právnej úpravy. Ústavný súd vzal do úvahy fakt plynúci z obsahu sťažnosti poisťovne spočívajúci v poznaní pretrvávajúcej nejednotnosti judikatúry slovenských všeobecných súdov k spornej právnej otázke a nezanedbateľný význam dotknutých právnych súvislostí pre ustálenie konkrétnejších obrysov uplatňovania princípu prednosti úniijného práva slovenskými vnútroštátnymi orgánmi. Uviedol ďalej, že esenciou danej sťažnosti je právny názor sťažovateľa (poisťovateľa), podľa ktorého pojem „škoda“ použitý v Občianskom zákonníku, ani pojem „škoda na zdraví“ použitý v zákone o povinnom zmluvnom poistení nezahŕňa nemajetkovú ujmu, ktorú má na mysli Občiansky zákonník v § 11-13, a preto takáto nemajetková ujma nie je krytá povinným zmluvným poistením podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení. S poukazom na článok 7 ods. 2 Ústavy SR uviedol, že za určitých okolností slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Táto požiadavka má svoj základ v samotnej Ústave SR, ktorá v čl. 144 ods. 1 sudcom pri rozhodovaní nepredpisuje len viazanosť zákonom ako kvalifikovaným výsledkom realizácie vnútroštátnej zákonodarnej moci, ale aj viazanosť Ústavou SR i samotnou medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 2 Ústavy SR. Ústavný súd SR zdôraznil, že povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu je nielen ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Fakt vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie je zásadným prelomom v procese kontinuálneho vývoja právneho poriadku i jeho interpretácie, pretože okrem vnútroštátneho zákonodarcu (ktorý vytvoril koncept materiálneho poňatia škody v čase, keď integráciu do EÚ nebolo možné ani len predpokladať) je doň oprávnený svoju vôľu presadzovať aj úniijný normotvorca. Smernice EÚ sú typické absenciou priamej uplatniteľnosti voči fyzickým osobám a právnickým osobám v jednotlivých členských štátoch (čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Štandardným prostriedkom dosahovania cieľa stanoveného smernicou je zmena právnej úpravy, ku ktorej pristúpi vnútroštátny zákonodarca. Avšak pre prípad, že túto svoju povinnosť nespĺní, vyvinula rozhodovacia prax Súdneho dvora EÚ teóriu priameho účinku smerníc a nepriameho účinku smerníc. V tomto prípade priamy účinok dotknutých smerníc neprichádza do úvahy, a to vzhľadom na závery rozsudku Súdneho dvora vo veci Marshall (C-152/84). Možno v tomto prípade uvažovať len o nepriamom účinku smerníc s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Marleasing SA (C-106/89), podľa ktorého pri aplikácii vnútroštátneho práva bez ohľadu na to, či aplikované ustanovenia boli schválené pred alebo po smernici, vnútroštátny súd povolaný na výklad vnútroštátneho práva je povinný interpretovať ho, nakoľko je to možné vo svetle dikcie (textu) a účelu smernice, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou, a tým zabezpečil súlad s tretím odsekom čl. 189 Zmluvy o založení EHS (čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ). Nepriamy účinok smerníc Súdny dvor ešte konkrétnejšie objasnil vo veci Pfeiffer a ďalší (C-397/01 až 403/01). V kontexte rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-22/2012 Ústavný súd SR uviedol, že ak slovenský zákonodarca do zákonného pojmu „škoda“ použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení, a teda do rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného zákona nezahrnul aj nemajetkovú ujmu a jej poistné krytie, dostáva sa vzhľadom na záväzný výklad zodpovedajúcich smerníc (v súčasnosti konsolidovaných smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES) o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia

povinnosti poistenia tejto zodpovednosti do rozporu so zámerom tvorcu únijnej právnej regulácie identifikovaným Súdny dvorom. Všeobecné sudy konajúce v sťažovateľovej veci boli preto povinné skúmať možnosť implementácie eurokonformného výkladu prostredníctvom tzv. nepriameho účinku relevantnej únijnej regulácie. Okresný i krajský súd dospeli takto k záveru o možnosti extenzívneho výkladu pojmu „škoda“ použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení. Ústavný súd tento ich záver nepovažuje za arbitrárny, ani inak ústavne neudržateľný. Ústavný súd SR poukázal na bod 58 odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora, v ktorom SD konštatuje, že české i slovenské vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy, a to s ohľadom na skutočnosť, že zodpovednosť za nemajetkovú ujmu vznikla na základe dopravnej nehody a má občianskoprávnu povahu. Takto Súdny dvor odpovedal nepriamo na otázku, či slovenské vnútroštátne právo upravuje náhradu nemajetkovej ujmy na základe zodpovednosti poisteného za škodu. Zhrňujúco Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí konštatoval, že úlohou okresného súdu i krajského súdu pri rozhodovaní žalovaného sporu bolo jednoznačne ustáliť, či extenzívny výklad pojmu „škoda“ použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení bude viesť k aplikácii práva contra legem, alebo či, naopak, zaužívané výkladové postupy a rešpektovanie súvislostí dotknutých právnych inštitútov a kategórií umožňuje zmysluplne zahrnúť pod zákonnú terminológiu aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu aprobovaných in abstracto v ustanoveniach Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Krajský súd i okresný súd sa priklonili k druhej z vymenovaných možností a Ústavný súd to nepovažuje za prejav svojvoľne vedúcej k ústavnej neudržateľnosti. Ústavný súd ďalej doplnil, že nemá dôvod odchyliť sa od svojho meritórneho postoja vyjadrenom v predchádzajúcich uzneseniach odmietajúcich sťažnosti sťažovateľa (žalobcu obnovy konania) ako zjavne neopodstatnené, ani na podklade rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31.03.2016 vo veci sp. zn. 3Cdo/301/2012. Doplnil, že Najvyšší súd SR v danom rozhodnutí viazaný položenými otázkami zásadného právneho významu nebol nútený urobiť záver, či pojmy použité v zákone o povinnom zmluvnom poistení sú interpretovateľné extenzívne s cieľom maximálnej novej miery rešpektovania cieľov relevantných smerníc ako predpisov sekundárneho práva. Preto časť dôvodov Najvyššieho súdu SR je z hľadiska nepriameho účinku Smernice pomocou eurokonformného výkladu nepoužiteľná. Na toto rozhodnutie Ústavného súdu SR odkazuje i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/170/2016 zo dňa 30.01.2018, čím možno považovať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/301/2012 zo dňa 31.03.2016, na ktoré sa odvoláva žalovaný v 1. rade, za prekonané.

50. V súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. zo dňa 31. marca 2016 sp.zn. 3 Cdo 301/2012 súd dodáva, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.12.2018 sp.zn. II. ÚS 695/2017 bolo rozhodnuté, že základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 301/2012 a jeho rozsudkom z 31. marca 2016 boli porušené a že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 301/2012 z 31. marca 2016 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

51. Na rozdiel od vyššie uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 6 MCdo 1/2016 pri riešení predmetnej otázky zaujal opačné právne závery. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí ako jeden z dôvodov, pre ktorý v prejednávanej veci neprichádzalo do úvahy predloženie veci veľkému senátu, uviedol, že v čase nasledujúcom po rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/168/2009 a 3Cdo/301/2012 spornú právnu otázku riešil (a tiež vyriešil) Ústavný súd SR, ktorý vo viacerých ním dosiaľ posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní namietajúcich porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov, ustalujúcimi krytie aj nemajetkovej ujmy pozostalých poistených podľa ZoPZP, ale dokonca pri rozhodovaní vo veci sp. zn. III.ÚS/666/2016 z 11.10.2016 uzavrel, že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2011 Z.z o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti s cieľom maximálnej novej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Dovolací súd vyslovil názor, že pre posúdenie otázky pasívnej legitímácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v ZoPZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv spočívajúcich v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Dovolací súd poukázal na účel poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla a ním je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou a odkázal tiež na dôvodovú

správu k zodpovednostnému zákonu, podľa ktorej je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti a uzavrel, že pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnou zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnou zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poisteného krytia. Ak by mal platiť výklad pojmu škoda vychádzajúci z textu ZoPZP (gramatický výklad), prinášalo by to značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu. Podľa dovolacieho súdu je rozširujúci výklad pojmu škoda pre účely zodpovednosť zákona aj ústavne konformným, že pri výklade pojmu škoda pre účely ZoPZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve a že zodpovednostný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc EÚ, ktoré boli nahradené tohto času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16.09.2009. Dovolací súd sa nestotožnil ani s námietkou, že nižšie súdy dospeli k názoru o pasívnej legitímácii poisťovní nesprávnou priamou aplikáciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16.09.2009, keď súd prvej inštancie i odvolací súd sa v odôvodneniach svojich rozsudkov venovali problému priamej aplikovateľnosti (resp. presnejšie nedostatku priamej záväznosti) smerníc, žiaden z nich však svoje rozhodnutie vyhovujúce žalobe nezaložil na priamej aplikácii smernice, ale na eurokonformnom výklade vnútroštátnej právnej úpravy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a v závere, že takýto výklad je možný a tiež namieste. Výhrada viazanosťou pasívnej legitímácie poisťovne na úprave náhrady nemajetkovej ujmy na základe zodpovednosti poisteného vnútroštátnym právom, bola pritom zjavným výsledkom neochoty rešpektovať tú skutočnosť, že komunitárne právo medzi pojmami „škoda“ a „ujma“, resp. medzi „materiálnymi škodami“ a „nemajetkovými ujмами“ nerozlišuje, resp. aj súvisiacej neochoty nadradiť eurokonformnú interpretáciu zažitej systematike vnútroštátneho práva.

52. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola v istom časovom rozmedzí rozdielna. V čase rozhodovania v tomto spore to však už neplatí.

53. Tunajší súd posúdil pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade v tomto spore uzatvára takto: Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí dňa 9.10.2018 prijalo rozhodnutie č. 2 na uverejnenie v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR v znení právnej vety: Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp.zn. 6 MCdo 1/2016). Toto rozhodnutie bolo uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018 pod č. 61. Týmto treba považovať rozhodovacia prax dovolacieho súdu za ustálenú. V zmysle vyššie uvedeného súd považuje odkaz žalovaného v 1. rade na rozhodnutia súdov rôznych stupňov pred uverejnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp.zn. 6 MCdo 1/2016 za irelevantný.

54. Súd potom uzavrel, že žalovaný v 1. rade je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný, a to s odkazom na § 4 ods. 2 písm. a) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení a na § 11, § 13 a § 823 Občianskeho zákonníka. Súd navyše dodáva, že v zmysle Čl. 2 ods. (1) a (2) pred bodkočiarkou CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Najvyšší súd rozhodne patrí medzi najvyššie súdne autority.

55. K uplatnenému právu na náhradu nemajetkovej ujmy súd uvádza: žalobcovia sa touto žalobou domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do ich osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že spôsobenie úmrtia člena rodiny je neoprávneným zásahom do súkromia členov rodiny a predstavuje absolútne a nenávratné pretrhnutie sociálnych, morálnych, citových a kultúrnych väzieb vytvorených v rámci ich súkromného a rodinného života. V tomto prípade porušením práva na život poškodenej K.došlo k nedovolenému zásahu do práva

na súkromie žalobcov (manžela a dvoch synov poškodenej), keďže tento zásah bráni žalobcom naplno napĺňať ich citové potreby. Smrťou poškodenej ako jedného z členov rodinného vzťahu žalobcovia utrpeli citovú ujmu jednak vo forme šoku, keďže k úmrtiu došlo náhle a devastačnou dopravnou nehodou, vo forme smútku zo straty blízkej osoby, keďže deti K. a Y. už nikdy nebudú môcť tráviť voľné chvíle so svojou mamou, či manžel K. ktorý považoval poškodenú za človeka, s ktorým chce stráviť celý život. Poškodená prispievala na chod spoločnej domácnosti, pričom žalobca v 1. rade je ukrátený na príjme od poškodenej Y. U.. Poškodená sa príkladne starala o svoju rodinu, pracovala, aby vytvorila rodine vhodné prostredie pre spoločný život, bola pre svojho manžela a deti veľkou oporou a to aj v čase, keď si už deti zakladajú vlastné rodiny. Tragická smrť zasiahla celú rodinu a nečakane vytrhla z rodinného kruhu milovaných manželku a matku a to vzhľadom na náhlosť a násilný charakter autonehody. Zostalo po nej prázdne miesto nie len v spoločnom obydľí, ale hlavne v srdciach detí a manžela. Celej rodine bude preto chýbať jej láska, starostlivosť a porozumenie. V dôsledku smrti poškodenej žalobcovia prežívali nielen pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku z nečakanej smrti, ale žalobca v 1. rade stratil i možnosť viesť so svojou manželkou a žalobcovia v 2. a 3. rade so svojou matkou súkromný život a sú odo dňa smrti ich matky a manželky ochudobnení o sféru prirodzených vzťahov s jedným z najbližších rodinných príslušníkov.

56. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti je v § 11 Občianskeho zákonníka uvádzaný príkladmo. Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene alebo vedome či nevedome. Nevýžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

57. Ochrana súkromia je jednou zo zložiek osobnosti chránených zákonom (§11 Občianskeho zákonníka). Podľa aplikačnej praxe väčšiny súdov Slovenskej republiky za neoprávnený zásah do súkromia žalobcov, chránený ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, sa považuje aj rodinný život, keď z objektívneho pohľadu strata jedného z členov tohto spoločenstva je neodčiniteľnou ujmu, ktorá postihuje zostávajúcich členov. V zmysle článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života. Toto právo každej fyzickej osoby je zakomponované i v citovanom ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka. Súčasťou súkromného života je tiež rodinný život, zahŕňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými, pričom právo na súkromie v sebe zahŕňa oprávnenie fyzickej osoby vytvárať, udržiavať a slobodne rozvíjať interpersonálne vzťahy na emocionálnej báze, o to viac vzťahy medzi príslušníkmi rodiny, budované na dlhodobých a citovo mimoriadne silných vzájomných väzbách. Pri reálnej existencii takýchto vzťahov určitej kvality medzi ľudskými bytosťami dochádza porušením práva na život jednej z nich k absolútnej a nezvratnej deštrukcii všetkých vybudovaných citových väzieb, a tým k neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život pozostalého alebo pozostalých. Táto relevantná skutočnosť potom za splnenia predpokladov zániku medziľudských vzťahov a väzieb určitého stupňa intenzity, zakladá právo dotknutej fyzickej osoby na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka.

58. V kontexte vyššie uvedeného na základe vykonaného dokazovania výsluchom žalobcov, oboznámením sa s fotografiami Y. U. s rodinnými príslušníkmi a blízkymi osobami z rôzneho obdobia a obsahom spisu Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi č. ČVS: ORP-901/1-VYS-PD-2017 súd dospel k záveru, že smrťou pani Y.j, manželky žalobcu v 1. a matky žalobcov v 2. rade a v 3. rade došlo v dôsledku zavineneho protiprávneho konania (zomrelého) S. G. pri dopravnej nehode dňa 14.10.2017 k zásahu do práva na ochranu súkromia a rodinného života žalobcov v 1., v 2. a v 3. rade. Tento zásah je veľmi hlboký a nereparovateľný. Smrť manželky žalobcu v 1. rade a matky žalobcov v 2. a v 3. rade bola náhla a nečakaná. Žalobca v 1. rade opísal ako v daný deň, kedy čakal na príchod svojej manželky z práce z Rakúska dostal informáciu od policajtov o jej smrti pri havárii motorového vozidla. Tejto správe spočiatku neveril. O silnom vzťahu žalobcu v 1. rade k manželke a synov k matke svedčí i to, že bez ohľadu na vzdialenosť svojho bydliska (Prešov, resp. Bratislava) od miesta dopravnej nehody (k.ú. J.) žalobcovia v 1. a v 3. rade okamžite vycestovali na miesto samé. Súd dodáva, že žalobca v 2. rade v tom čase pôsobil v Prahe. Skutočnosťou je, že náhlou a okamžitou smrťou Ľubice U. pri dopravnej nehode, ktorá sa udiala za vyššie popísaných udalostí, sa žalobcovia nemali možnosť so svojou manželkou a matkou rozlúčiť a byť s ňou v posledných chvíľach jej života a ani ju vzhliadnuť (pre devastačné poranenia). Y. U. zomrela vo veku 55 rokov. V danom čase bola zdravá, pracovne činná. Znalci pri posúdení zdravotného stavu Y.

U. v znaleckom posudku č. 123/2017 konštatovali, že neboli u nej zistené žiadne také chorobné zmeny na vnútorných orgánoch, ktorými by sa dala jej smrť vysvetliť iným spôsobom ako dopravnou nehodou. Žila v usporiadanom manželstve so žalobcom v 1. rade. Starala sa o chod domácnosti, o výchovu detí, finančne zabezpečovala rodinu a najmä pracujúc ako opatrovatelka v Rakúsku zvyšovala príjem do rodiny. Po finančnej stránke bola rodina priemernou rodinou. Podľa tvrdenia žalobcov bola ich manželka, resp. matka zdravá, nemala žiadne vážne choroby, mala miernu alergiu, bola plná elánu, energie a rodinne založená. Z výsluchu všetkých žalobcov vyplynulo, že rodina (Y. U., jej manžel i synovia) bola súdržnou rodinou. Ako rodina realizovali spoločné voľnočasové aktivity (lyžovačka, dovolenky, divadlo, plesy, výlety, návštevy synov), stretávali sa navzájom (aj po osamostatnení žalobcov v 2. a v 3. rade), boli spolu v kontakte. Podľa tvrdenia žalobcu v 1. rade mali s manželkou do budúca spoločné plány, tešili sa z partneriek synov, pripravovali svadbu staršieho syna. Žalobca v 1. rade smrťou manželky a jej neprítomnosťou pociťuje bolesť. Zostal sám. Prvý rok po smrti manželky bol pre neho najťažší. Manželka mu chýba, nemá sa s kým rozprávať, nemá s kým niekam ísť. Bolesť sa zmiernuje, ale nemôže sa zaradiť. Uzavrel sa do seba, prežíva to sám. Nevie si predstaviť do budúca život s inou ženou ani manželský život s inou ženou. Život sa mu úplne zmenil. Na mieste samom spolu so synmi osadil pomníček. Nikto zo zodpovedných sa mu neospravedlnil. Žalobca v 2. rade sa po skončení vysokej školy v Košiciach v roku 2015 osamostatnil, začal pôsobiť v Prahe. Potvrdil dobré manželstvo svojich rodičov a domácnosť rodiny označil za „vysmiatu“. Po osamostatnení zostal s rodičmi v pravidelnom kontakte, s rodičmi, a teda i matkou riešil rôzne problémy. S mamou si boli blízki, mama mu chýba. Doteraz nie je vyrovnaný so smrťou mamy. Rodinný život sa po smrti matky zmenil, je to smutnejšie, všeobecne horšie. Matka bola dôležitá aj v jeho súkromnom osobnom živote. Nebolo pre neho príjemné dať DNA v súvislosti s trestným stíhaním na zistenie, či pri dopravnej nehode bola aj mama. V čase smrti Y. U. bol žalobca v 2. rade plnoletý (27 ročný), slobodný a zárobkovo činný. Žalobca v 3. rade potvrdil, že vyrastal v rodine, kde cítil lásku a vzájomný vzťah rodičov. Mama ako pre neho najbližší človek mu chýba. Smrť matky ho zasiahla, nedokázal fungovať. Nevie sa s jej smrťou zmieriť. Neexistuje osoba, ktorá by ju mohla nahradiť. Na jeho svadbe (ženil sa v roku 2018) mama chýbala. V čase smrti matky bol plnoletý (31 ročný), slobodný, osamostatnený a zárobkovo činný.

59. Z výsluchu žalobcov je podľa súdu zrejmé, že žalobcovia spolu s nehou manželkou, resp. matkou, tvorili fungujúce a nerozlučné rodinné spoločenstvo, ktoré smrť nehoj Y. U. výrazne negatívne zasiahlo a ovplyvnilo ich ďalšie fungovanie. Žalobcami predložené fotografie svedčia o súdržnosti rodiny U., o ich úzkych rodinných vzťahoch a citových väzbách medzi sebou navzájom, a to dlhodobo.

60. Žalovaní v 1. a v 2. rade neboli žalovanými nijako odškodnení. Rodina dostala 800 eur z Kancelárie prezidenta republiky. Súd dodáva, že žalovaní výpovede žalobcov nerozporovali.

61. Súd na základe vykonaného dokazovania výsluchom žalobcov a na základe predložených spoločných fotografií s poškodenou zhodnotil, že smrť Y. U. ako manželky, resp. matky žalobcov zasiahla do života žalobcov nečakane a tragicky zásadným spôsobom a nenávratne pretrhla dovtedajšie silné citové väzby. Žalobcovia stratili možnosť realizácie a ďalšieho rozvoja rodinného života so svojou manželkou, resp. matkou a sú o citový vzťah k nej ochudobnené. Konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny. Za týchto pozostalých členov rodiny treba považovať aj manžela a synov (žalobcovia v 1.až v 3. rade) zomrelej za situácie, že konanie spôsobilo násilné pretrhnutie citových, morálnych a sociálnych väzieb stratou ich manželky, resp. matky.

62. Žalobcovia podľa súdu preukázali splnenie podmienok vzniku (objektívnej) zodpovednosti za nemajetkovú ujmu. Predpokladmi tejto zodpovednosti sú: a) existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 13 Občianskeho zákonníka; b) neoprávnený charakter tohto zásahu; c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmu. Žalobcovia majú v tomto spore aktívnu vecnú legitimitáciu. V tomto prípade vinníkom predmetnej dopravnej nehody, resp. páchatelom, ktorý naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu všeobecného ohrozenia, je vodič motorového vozidla Opel Vivaro S. G., ktorého protiprávnym konaním zomrela Y. U., čím vznikla žalobcom ujma spočívajúca v porušení osobnostných práv žalobcov, pričom medzi protiprávnym konaním a smrťou poškodenej Y. U. je príčinná súvislosť, a to s odkazom na záver znaleckého dokazovania, podľa ktorého príčinou smrti poškodenej Y. U. bola podľa znaleckého posudku č. 123/2017 stanovená autonehoda, pri ktorej poškodená utrpela devastačné poranenia nezlučiteľné so životom.

63. K výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy súd uvádza: v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú právnymi prostriedkami ochrany osobnosti najmä upustenie od neoprávnených zásahov, odstránenie následkov takýchto zásahov a primerané zadosťučinenie. Ak by sa však morálne zadosťučinenie podľa tohto ustanovenia nezdalo postačujúce, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má dotknutá fyzická osoba právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa aplikačnej praxe väčšiny súdov Slovenskej republiky za neoprávnený zásah do súkromia žalobcov chránený ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka sa považuje aj rodinný život, keď z objektívneho pohľadu strata jedného z členov tohto spoločenstva je neodčiniteľnou ujmov, ktorá postihuje zostávajúcich členov. Potom náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj pri vedomí neodčiniteľnosti zásahu je adekvátnym prostriedkom ochrany vo vzťahu k nemu. Takýto zásah do rodinného života (strata jedného člena rodiny v dôsledku jeho náhleho neočakávaného úmrtia) musí byť považovaný za veľmi intenzívny zásah do súkromia a pri určení peňažnej náhrady sa prihliada na nenapraviteľný následok. Žiadna forma morálneho zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na strane žalobcov v 1. až v 3. rade, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo porušené zásahom s neodstrániteľnými následkami. Žalobca v 1. rade bol manželom zomrelej Y. U., s ktorou žil od uzavretia manželstva v roku 1985 do jej smrti v usporiadanom manželstve. Nepochybne smrť manželky zasiahla do jeho života, najmä za situácie, že po osamostatnení synov zostal po náhle a nečakanej smrti svojej manželky v byte sám. Manželka mu chýba, smúti za ňou, nie sú naplnené jeho citové potreby. Aj napriek tomu, že žalobcovia v 2. a v 3. rade boli v čase smrti plnoletými synmi zomrelej XX a neboli od nej finančne závislí, jej predčasná, tragická, náhla a nečakaná smrť hlboko a významne zasiahla aj do ich života, a to za situácie, že napriek tomu, že žili oddelene, tvorili so svojimi partnerkami (najmä v prípade žalobcu v 3. rade) spolu s matkou fungujúce harmonické rodinné spoločenstvo so silnými a intenzívnymi vzťahmi. Žalobcovia v 2. a v 3. rade boli aj po osamostatnení v kontakte s matkou, keď nie v osobnom, tak v kontakte prostredníctvom sociálnych sietí, či v kontakte telefonickom. Zaujímali sa jeden o druhého. Počas sviatkov sa v domácnosti rodičov intenzívne stretávali, ako rodina si pomáhali, boli na seba naviazaní. Matka bola pre nich oporou, radkyňou, s ktorou sa mohli poradiť, porozprávať o radoostiach či starostiach. Strata manželky, resp. matky zanechala v žalobcoch v 1.-3. rade veľkú duševnú ujmu, s ktorou sa ani po rokoch nedokážu vyrovať. Vzhľadom na vek zomrelej Y. U. (55 rokov) bola tu perspektíva ďalšieho trvania harmonického fungovania manželstva so žalobcom v 1. rade a harmonického fungovania vzťahu so žalobcami v 2. a v 3. rade. Žalobca v 1. rade stratil predčasne manželku vo svojich 55 rokoch a žalobcovia v 2. a v 3. rade stratili predčasne svoju matku vo svojich 27, resp. 31 rokoch. Súd len dodáva, že zo strany žalovaných nebola spochybňovaná pravdivosť tvrdení žalobcov týkajúcich sa týchto rodinných vzťahov.

64. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka upravená konkrétnou sumou. Je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý musí pri jej stanovení prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy (čím závažnejšia je čo do svojej intenzity i svojho trvania, tým vyššia by mala byť aj čiastka peňažného zadosťučinenia) a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (musia byť zisťované okolnosti nielen na strane pôvodcu zásahu, ale aj na strane postihnutej osoby).

65. Za závažnú ujmu treba podľa judikatúry súdov SR považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, na intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú. Prítom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Čo sa týka okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva, súd konštatuje, že uvedené kritériá treba odlišiť od stavu vôle a vedomia pôvodcu neoprávneného zásahu, pretože nemajetková ujma vznikne a pôsobí na postihnutej fyzickej osobe vždy nepriaznivo, bez ohľadu na to, či ju pôvodca zásahu zavinil alebo nie. Účelom nemajetkovej ujmy je zmierniť duševnú bolesť.

66. Aj keď rozhodujúcim pre určenie konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v kontexte úpravy výšky náhrady podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zvažovanie individuálnych okolností každého prípadu, určitým východiskom pre jej určenie môže byť právna úprava mimo Občianskeho zákonníka upravujúca nároky náhrad nemajetkovej ujmy pozostalých pri úmrtí osoby a tiež súdna prax. Napríklad zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení upravuje jednorazové odškodnenie, ktoré má

povahu náhrady majetkovej ujmy pozostalých. Výška tohto nároku (ak poškodený zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania) bola v roku 2017 (v čase úmrtia manželky žalobcu v 1. rade, resp. matky žalobcov v 2. a v 3. rade) v prípade manžela, manželky vo výške 730-násobku denného vymeriavacieho základu, najviac 53.503,20 eura a v prípade nezaopatreného dieťaťa vo výške polovice sumy jednorazového odškodnenia manžela alebo manželky poškodeného. Úhrn súm jednorazového odškodnenia nezaopatrených detí však nesmie presiahnuť 53.503,20 eura ak úhrn jednorazových odškodnení presiahne túto sumu, znížia sa sumy jednorazových odškodnení nezaopatrených detí pomerne tak, aby ich úhrn bol najviac 53.503,20 eura. Podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, položka 255. za Vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií (overené príslušným psychiatrickým pracoviskom) tento zákon priznáva bodové ohodnotenie od 260 do 1.300 bodov, teda náhradu v rozmedzí od 4.742,40 eur do 23.712,- eur pri hodnote 1 bodu v sume 18,24 eur (Opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR č. 133/2017). Ako interpretačné východisko je použiteľná aj česká právna úprava, ktorá v ustanovení § 444 ods. 3 Občianskeho zákoníka platnom do 31.12.2013 upravovala popri náhradách majetkových škôd aj jednorazové odškodnenie pozostalých, a to vo výške 240.000 Kč pre manžela, deti a rodičov, 175.000 Kč pre súrodenca, s výnimočnou prípustnosťou súčasného nároku aj podľa práva na ochranu osobnosti. Podľa zákona č. 274/2017 Z.z. o odškodňovaní obetí poškodených násilnými trestnými činmi v prípade smrti spôsobenej násilným úmyselným trestným činom prináleží priamym pozostalým odškodnenie vo výške 50-násobku minimálnej mzdy (v roku 2017 bola minimálna mzda 435 eur, potom 50-násobok tejto sumy je 21.750 eur), a to spoločne pre všetkých poškodených t.j. súčet odškodnenia nemôže presiahnuť túto sumu, ak obeťou je príbuzný v priamom rade.

67. Súdna prax v Slovenskej republike je v prípadoch priznávania nemajetkovej ujmy blízkym osobám aj v rokoch 2017 až doteraz nejednotná. Napríklad (žalobcami uvedený) rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom vo veci sp.zn. 7C/151/2008, potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne a s odmietnutým dovolaním v dovolacom konaní Najvyšším súdom SR sp.zn. 1Cdo/117/2017: manželovi vo veku 40 rokov bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 70.000,- eur a mal. deťom po 100.000,- eur na základe usmrtenia manželky/matky ako chodca na priechode, pričom u vodiča bol zistený alkohol, rozsudok Okresného súdu Poprad vo veci sp.zn. 9C/45/2011 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/137/2017 zo dňa 12.6.2018: manželke bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40.000,- eur a dvom plnoletým synom (majúcimi už vlastnú rodinu) po 20.000,- eur na základe usmrtenia manžela/otca pri dopravnej nehode, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 16C/18/2016, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/149/2017: manželke bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur a trom plnoletým synom po 15.000,- eur na základe spoločnej smrti otca a plnoletého syna, rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou vo veci sp.zn. 5C/63/2011 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/80/2017 zo dňa 30.5.2017 v dovolacom konaní sp.zn. 4Cdo/24/2018: plnoletým dcéram vo veku 25 a 18 rokov bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške po 26.000,- eur na základe usmrtenia rodičov pri dopravnej nehode, rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 5C/57/2010 potvrdený Krajským súdom v Prešove sp.zn. 24Co/132/2017: manželke bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 18.300,- eur na základe úmrtia 60 - ročného manžela pri dopravnej nehode, rozsudok Okresného súdu Zvolen vo veci sp.zn. 9C/174/2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/19/2017 zo dňa 24.4.2018: o.i. plnoletému synovi (majúcemu už vlastnú rodinu) bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 17.000 eur a plnoletej dcére (majúcej už vlastnú rodinu) suma 20.000 eur na základe usmrtenia manžela/otca pri dopravnej nehode; naopak rozsudok Okresného súdu Rožňava vo veci sp.zn. 9C/131/2014 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/148/2018 zo dňa 4.12.2018: manželke bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur a plnoletým deťom VŠ študentom bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške po 5.000 eur na základe usmrtenia manžela/matky pri dopravnej nehode, rozsudok Okresného súdu Bratislava II. vo veci sp.zn. 7C/58/2014 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/341/2015 zo dňa 26.10.2017: o.i. plnoletému synovi vo veku 25 rokov bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur na základe usmrtenia matky/manželky pri dopravnej nehode, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda vo veci sp.zn. 16C/627/2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/214/2016 zo dňa 12.4.2017: manželke bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 12.500,- eur, plnoletému synovi spoluzijúcemu v spoločnej domácnosti bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 9.000 eur a plnoletému synovi nespolužijúcemu v

spoločnej domácnosti bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur, resp. 4.000,- eur na základe usmrtenia manžela/otca pri dopravnej nehode.

68. Súd dodáva, že rozhodovacia prax súdov môže byť len východiskom len do určitej miery, keďže každý prípad a jeho okolnosti sú individuálne v každej jednej súdnej veci.

69. V prejednávanej veci je nesporné, že neoprávneným zásahom, za ktorý zodpovedá žalovaný v 2. rade, bola narušená celistvosť rodiny žalobcov, bolo zasiahnuté do ich rodinného a súkromného života, pričom následky tohto zásahu sú trvalé a nezvratiteľné. Smrť blízkej osoby je pre pozostalých traumatizujúca udalosť. Každý človek je jedinečná a neopakovateľná bytosť. Hodnota ľudského života je nevyčísliteľná v peniazoch. Účelom nemajetkovej ujmy je zmierniť duševnú bolesť. Vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy (smrť manželky, resp. matky ako blízkej osoby je intenzívnym a nereparovateľným, nezvratným zásahom), keď v rodine a v živote žalobcov došlo k nenapraviteľným negatívnym zmenám a k strate nenahraditeľných rodinných vzťahov úmrtím manželky, resp. matky ako osoby pre ne najbližšej, osoby, ktorá bola v aktívnom veku, zdravá, v prevažujúcej miere finančne zabezpečujúca rodinu, plná energie so životnými plánmi v kruhu rodiny, a keď žalobcovia stratili možnosť trávenia a prežívania spoločných chvíľ s nebohou v budúcnosti, spolu navzájom a aj v prípade žalobcov v 2. a v 3. rade s ich (potenciálnymi) rodinami, ďalej na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva (dopravná nehoda spôsobená výlučne vodičom motorového vozidla), ďalej na okolnosti úmrtia O. pri predmetnej dopravnej nehode (smrť X nastala nečakane, žalobcovia nemali možnosť vzhľadom na znetvorenie tela nebohej pri dopravnej nehode sa s ňou dôstojne rozlúčiť, na jej identifikáciu bola potrebná vzorky DNA syna nebohej), ďalej na atribút primeranosti v záujme dosiahnutia účelu kompenzácie, na okolnosti, že žalobcom sa nikto zo zodpovedných neospravedlnil a nič im z titulu odškodnenia neplnil, ale (okrem zákonných kritérií rozsahu náhrady) aj na princíp právnej istoty (právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo - Čl. 2 Civilného sporového poriadku), súd uzavrel, že požiadavke primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v danom prípade zodpovedá suma po 20.000,- eur pre každého zo žalobcov. Žalobca v 1. rade ako manžel prišiel pri predmetnej nehode o svoju manželku, s ktorou žil a býval naďalej aj po osamostatnení sa synov. Žalobca v 2. rade ako plnoletý syn, síce osamostatnený a nie odkázaný na výživu zomrelej matky, ale predsa len slobodný a bez vlastnej rodiny, pomerne krátko po ukončení vysokej školy, a teda prirodzene citovo upnutý na rodičov, najmä na matku. Žalobca v 3. rade, starší syn nebohej ako plnoletý syn, osamostatnený a nie odkázaný na výživu zomrelej matky, síce (po úmrtí matky) ženatý, ale bezdetný, tiež prirodzene stále citovo upnutý na rodičov, najmä na matku. Vzhľadom na preukázanú vzájomnú súdržnosť rodiny (rodičov a synov navzájom) súd priznal každému zo žalobcov náhradu nemajetkovej ujmy v rovnakej výške.

70. Ak žalobcovia žiadali priznať viac ako bolo súdom priznané, súd žalobu čo do zvyšku zamietol.

71. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu ako je tomu v tomto prípade pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súdom podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku a nemožno ho preto zafažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania na základe úvahy súdu. Žalobca má v takom prípade právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy je odôvodnené interpretáciou pojmom úspech vo veci, keďže ten sa musí skúmať čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. V zmysle vyššie uvedeného si žalobcovia v tomto spore uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch celkom vo výške 300.000 eur, súd rozhodol o povinnosti žalovaných zaplatiť im spolu 60.000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovia mali v tomto spore vo veci nároku na ochranu osobnosti vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého výška závisela od úvahy súdu, čo do právneho základu plný úspech a v zmysle zásady úspechu im vo vzťahu k žalovaným v 1. a v 2. rade patrí plná náhrada trov konania počítaných z výšky prisúdenej sumy. Súd preto rozhodol, že žalobcovia v 1., v 2. a v 3. rade majú proti žalovaným v 1. a v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznaného plnenia. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu, zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.